

תפ"ח 586/09/11 - מדינת ישראל נגד ג ז

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

1 פברואר 2015

תפ"ח 586-09-11 מדינת ישראל נ' ז
בפני כב' השופט ברוך אזולאי, אב"ד
כב' השופט נתן זלוצ'ובר
כב' השופטת יעל רז-לוי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרית שמש
נגד
ג ז
המאשימה
הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ניל סיימון

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום כל פרט ביחס למתלוננת, לרבות שמה, מקום מגוריה או עבודתה, או כל פרט אחר שעלול להביא לזיהויה.

השופט ברוך אזולאי

הנאשם הואשם בשתי עבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(א)(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1957, מספר עבירות של תקיפה, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק הנ"ל, ועבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק הנ"ל.

1. העובדות על פיהן הואשם היו:

א. הנאשם, יליד 0.0.91, והמתלוננת, ילידת 0.0.93, היו בני זוג בשנה שלפני הגשת כתב האישום ובתחילת שנת 2011 עברה המתלוננת להתגורר עם הנאשם בביתו. כחודשיים לאחר שהנאשם והמתלוננת החלו לקיים יחסי מין בהסכמה, במהלך קיום יחסי מין, עקב כאבה של המתלוננת באבר המין, ביקשה מהנאשם שיוציא את אבר מינו מאבר מינה, והוא עשה כן ואמר לה כי הוא רוצה לבצע מין אנאלי, המתלוננת סירבה, והנאשם דחף אותה לרצפה ונתן לה בעיטה בכתפה. בהמשך הרים אותה למיטה, הניח אותה על בטנה והחדיר את אבר מינו לפי הטבעת שלה בניגוד לרצונה. המתלוננת בכתה וצעקה והנאשם אמר לה לקחת כרית ולנשוך אותה ולא לצעוק, עד אשר בא על סיפוקו בתוך פי הטבעת שלה.

ב. כשבוע לאחר המקרה האמור, הנאשם והמתלוננת קיימו יחסי מין, והמתלוננת אמרה לנאשם שכואב

עמוד 1

לב באבר המין וביקשה להוציא את אבר מינו. הנאשם הוציא את אבר מינו ואמר לה שהוא רוצה לבצע בה מין אנאלי, המתלוננת סירבה, הנאשם נתן למתלוננת מכה חזקה בראשה ואמר לה "תמצצי לי ישרמוטה", והחדיר את אבר מינו לפיה עד אשר בא על סיפוקו.

ג. בסמוך לסוף חודש יולי 2011, בעת שהנאשם והמתלוננת היו בדירה בחדרו של הנאשם המתלוננת לחצה בטעות בחוזקה על מקלדת המחשב של הנאשם, והנאשם נתן למתלוננת מכה חזקה בפניה וירד לה דם משפחה.

ד. באמצע חודש 8/11, בחדרו של הנאשם, הנאשם חשב שהמתלוננת מעליבה אותו ונתן לה סטירה בפניה. עקב כך עזבה המתלוננת את הדירה וחזרה לבית הוריה.

ה. בתאריך 23.8.11 הגיעה המתלוננת אל מחוץ לדירת הנאשם, וסימסה לו כי היא נמצאת מחוץ לדירה, וביקשה שיביא לה את בגדיה. הנאשם יצא מחוץ לדירה ומשך אותה בכוח לתוך הדירה, בניגוד לרצונה, סגר את הדלת והיכה אותה בידו מכה חזקה בפניה. בחדר הפשיט את מכנסיה, אף שהתנגדה לכך, תפס את ידיה, בעת שהמתלוננת שכבה על גבה על המיטה, ואיים להכותה, הפשיט אותה ממכנסיה ומתחתוניה בניגוד לרצונה, המתלוננת ביקשה להתלבש וללכת, אך הנאשם לא אפשר לה את הדבר, ואמר לה להוריד את חולצתה וחזייתה, המתלוננת סירבה, הנאשם צעק עליה ועקב פחד היא אפשרה לו להפשיט אותה מחולצתה ומחזייתה, והתפשט בעצמו.

המתלוננת אמרה לנאשם כי אינה רוצה לקיים אתו יחסי מין, והנאשם החדיר את אצבעו לאבר מינה.

על אף שהמתלוננת אמרה לו כי אינה רוצה לקיים אתו יחסי מין והחלה לבכות, הנאשם הושיב אותה עליו כשהיא עם הפנים מול פניו והחדיר את אבר מינו לאבר מינה בניגוד לרצונה.

בהמשך השכיב אותה על גבה והמשיך לבעול אותה בניגוד לרצונה. לאחר מכן, סובב אותה, והחדיר את אבר מינו לאבר מינה כשהוא מאחוריה עד אשר בא על סיפוקו.

3. במענה לכתב האישום אישר הנאשם שבעבר הם קיימו יחסי מין בהסכמה, אך על כך לא היו מקרים שהיו יחסים ללא בהסכמה. לא היו יחסי מין בהם הוא דחף ובעט בה, לא היו מקרים בהם הרים אותה נגד רצונה לקיום יחסי מין אוראליים או אנאליים, לא היו יחסי מין בהם, עובר לכך, בעט בה או סטר לה, הכל היה בהסכמה.

הנאשם כופר בכך שאמר לה "תמצצי ישרמוטה", והיא סירבה, וכופר בכך שצעק עליה ועקב פחדה היא אפשרה לו להפשיטה מחולצתה וחזייתה והתפשט בעצמו.

4. עיקרי ראיות המאשימה:

א. המתלוננת

הקשר בין המתלוננת והנאשם

בעדותה אמרה המתלוננת שהיא התגוררה עם הוריה בקרית גת, הנאשם התגורר באשדוד. היא הכירה את הנאשם בסוף שנת הלימודים ב-2010, לאחר זמן מה היא עברה לגור באשדוד אצל קרוב משפחה, ואז התחילה לצאת עם הנאשם, והם היו חברים ובני זוג כתשעה חודשים. בתחילת התקופה היא גרה אצל קרובי משפחה באשדוד, זה היה בחופש הגדול. היא חזרה לקריית גת בסוף החופש הגדול, ואז היא גרה אצל ההורים, הם המשיכו לדבר בפייסבוק ולהיפגש בסופי שבוע באשדוד כשהיא באה לקרוביה, ולאחר כחודשיים - שלושה עברה לגור אצלו באשדוד במשך כחצי שנה.

במהלך התקופה הנ"ל, היא נכנסה להריון, בהתחלה שניהם רצו לשמור את ההריון, אך לאחר מכן הוא אמר לה שהיא חייבת לעשות הפלה, וכשהיא אמרה לו שאינה רוצה, הוא אמר לה שאם לא תעשה הפלה הוא ייתן לה אגרוף בבטן והיא תהיה מוכרחה לעשות את ההפלה. אז היא הסכימה וביצעה את ההפלה.

שני האירועים האחרונים

אחרי שעשתה את ההפלה בחודש השלישי, היא רבה אתו והוא נתן לה סטירה. זה היה כשבוע לפני שבאה להגיש תלונה במשטרה. כשנתן לה את הסטירה היא נפרדה ממנו וחזרה לקריית גת להורים, אז הוא היה מתקשר אליה הרבה והיה רושם לה הודעות בפייסבוק, שהוא יבוא אליה, שהוא רוצה לדבר אתה והוא רוצה לחזור, והיא אמרה לו שאינה רוצה, שהם נפרדו וזהו.

שבוע לאחר שנפרדו, היא רשמה לו בפייסבוק שיוריד לה את הבגדים שנשארו אצלו, היא אמרה לו שתשלח לו הודעה בפייסבוק לפני הגעתה, על מנת שיוריד לה את הבגדים, הואיל ואינה רוצה להיכנס לביתו.

כשהגיעה לביתו, הנאשם ירד והיה עצבני, משך אותה לעבר הכניסה של הבניין, היא אמרה לו בקול רם שאינה רוצה לעלות ושיעזוב אותה, אך הוא המשיך למשוך אותה ביד לעבר הכניסה ולחדר המדרגות. היא תפסה בידה במעקה ולא רצתה לעלות, אז הוא תפס לה את היד מאחור, חיבק אותה בחזקה, הרים אותה והעלה אותה לקומה הראשונה, ואז הוא פתח את הדלת של הבית שלו ודחף אותה לבית.

הם נכנסו לחדר, הוא דחף אותה והיא נעמדה ליד השידה והיא רצתה לקחת את הטלפון ולהתקשר לאחותה, אז הוא לקח לה את הטלפון ואת התיק ושם אותם בצד.

כשאמרה לו שהיא צריכה ללכת, נתן לה סטירה חזקה שבגללה קיבלה מכה בראש מהשידה, היא התחילה לבכות וביקשה לשטוף את הפה כי נפתחה לה השפה וירד לה הרבה דם. היא התחילה לבכות, ולאחר ששטפה את הפנים והפה, הוא החזיר אותה לחדר ואמר לה כל הזמן שלא תצא, כשנכנסו לחדר, רצתה להתקשר לאחותה, אך הוא לקח לה את הטלפון הנייד מהיד בכוח, והעיף אותו, היא התיישבה על הכיסא של המחשב, והוא התחיל לפתוח לה את החגורה של המכנסיים, היא ניסתה להזיז לו את הידיים מהחגורה, אז הוא הזיז לה את הידיים ופתח לה את החגורה והכפתורים של המכנסיים עד הסוף, הושיב אותה על המיטה וניסה להוריד לה המכנסיים, היא התנגדה, תפסה את המכנסיים בידיה ולא נתנה לו להוריד אותם, אז הוא משך את המכנסיים בכוח והוריד אותם עד מתחת לישבן, אז היא תפסה את המכנסיים וניסתה להעלות אותם, ואז הוא תפס לה את היד השמאלית, קיפל אותה לאחור והשכיב אותה על המיטה, ועם היד השנייה ניסתה להרים את המכנסיים

ולדחוף אותו, אז הוא תפס לה את יד ימין וקיפל אותה לאחור, הוא קיפל לה את שתי הידיים לאחור.

(בשלב זה, במהלך העדות, הנאשם צחק בעוד שהמתלוננת הליטה את פנה בידיה והתקשתה להמשיך בעדות).

אז הוא בא עם תנועה של אגרוף לפנים שלה ואמר לה שאם לא תשתוק ולא תירגע הוא יעיף לה אגרוף, לאחר שעשה את התנועה עם האגרוף היא ניסתה להירגע כי בכתה ופחדה שייתן לה אגרוף, אז הוא בא עם היד השנייה, הוריד לה את המכנסיים לברכיים, עם היד השנייה הוא עזב את הידיים שלה וניסה עם שתי הידיים להוריד לה את המכנסיים, היא התנגדה, ולא נתנה לו להוריד, והוא משך לה בכוח את המכנסיים והוריד אותם.

בהמשך הוא תפס את החולצה, אמר לה שתרים את הידיים, הוריד לה את החולצה בכוח, והוריד לה גם את החזיה והתפשט. (בשלב זה העדה השתהתה, הביטה כלפי מעלה ומטה והתנשפה והמשיכה), אז הוא נשכב על המיטה, בעת שישבה הוא משך אותה ואמר לה שתשכב על המיטה, אז היא נשכבה לידו והתחילה שוב לבכות (שוב השתהתה והביטה כלפי מעלה ומטה והתנשפה), אמרה לו שייתן לה להתלבש ולקום, אך הוא לא נתן לה, אז הוא התחיל לגעת בה עם היד שלו באבר המין שלה, היא הזיזה לו את היד מאבר המין וסגרה את הרגליים בכוח ואז הוא פתח לה את הרגליים עם הידיים שלו, הוא שוב התחיל לגעת לה באבר המין, הכניס אצבעות לאבר המין שלה (העדה השתהתה והשפילה את מבטה ונאנחה), הוא הרים אותה עליו, הושיב אותה בכוח עליו, לא נתן לה לקום והכניס את אבר המין שלו לשלה, הוא שכב והושיב אותה בכוח (בשלב זה עיניה דומעות), היא ניסתה לקום ממנו אך הוא החזיק אותה בכוח והמשיך להכניס ולהוציא את אבר המין שלו לשלה. היא המשיכה לבכות וניסתה שוב לקום, אך הוא החזיק אותה בכוח, הפך אותה על הגב, נשכב עליה כשאבר מינו עדיין באבר מינה, היא ניסתה לזוז ממנו אך הוא תפס אותה בגוף וקרב אותה חזרה אליו והחזיק אותה שלא תזוז.

בזמן הזה הוא החדיר את אבר מינו לאבר מינה והמשיך לשכב איתה (העדה נאנחה והשתהתה כשעיניה דומעות), הוא קם והיא ניסתה לקום, ואז הוא הפך אותה על ארבע, והחזיק אותה בכוח ושוב החדיר את אבר מינו לאבר מינה, היא רצתה לקום, אך הוא החזיק אותה במותניים, הוא הכניס את אבר מינו לאבר מינה, עמד על הברכיים, והמשיך להחדיר את אבר מינו לאבר מינה, היא ניסתה לזוז והוא החזיק את הידיים במותניים והיא זזה ממנו. אחרי שהוא סיים הם הלכו למקלחת והיא התקלחה.

הוא גמר לה בפנים, וכשזזה הוא גמר גם בחוץ על הישבן ועל הגב שלה. היא העבירה מים על הגוף שלה, נכנסה לחדר והתלבשה, הכניסה את הבגדים שלה שנשארו אצלו לתיק, אז הוא אמר לה שהוא רוצה לדבר אתה ושהיא לא תלך עד שהוא ידבר אתה, אז מרוב פחד, היא אמרה לו שתבוא בערב, לקחה מהר את הדברים ואז הם יצאו והוא הלך ללוות אותה עד לתחנה. לפני שהלכה אמר לה שהוא רוצה לחזור אליה ושהוא ישתנה, והכאפה שהוא נתן לה הייתה מגיעה לה.

בתחנה עלתה לאוטובוס, התקשרה לאחותה באשדוד, מ., היא סיפרה לה את כל מה שקרה, אחותה אמרה לה שהיא צריכה ללכת למשטרה ולהתלונן, כשסיימה לדבר עם אחותה התקשרה לחברה שלה א, בכתה לה בטלפון, החברה שאלה אותה מה קרה והיא שאלה את החברה אם היא יכולה לבוא אתה למשטרה. היא סיפרה לה בקצרה מה שקרה וכשפגשה אותה בדרך לתחנת המשטרה סיפרה לה כל מה שקרה, שהוא היכה אותה ואנס אותה.

לשאלה מי היה בבית הנאשם באירוע מיום 23.8.11 (יום האירוע והיום בו נחקרה במשטרה) אמרה שלא היה

שם אף אחד.

שלושת האירועים הראשונים

לאחר זמן מה כשהוא חזר מהצבא הם היו לבד בבית, קיימו יחסי מין רגילים, אבר מינו באבר מינה, וכאב לה, כאבה לה הבטן התחתונה וביקשה שיפסיק, ולאחר מכן התעצבן ואמר לה שתמיד כואב לה. לאחר מכן אמר שהוא רוצה לנסות בטוסיק, והיא אמרה לו שהיא לא רוצה שזה יכאב לה, אז הוא הפך אותה בכוח על הבטן, הכניס את אבר מינו לטוסיק שלה, זה כאב לה והיא התחילה לצעוק, ואמרה לו שיוציא את זה, ואז הוא אמר לה "קחי כרית ותנשכי". לאחר שביקשה ממנו והוא לא הוציא, היא ביקשה ממנו ללכת לשירותים, הוא אפשר לה ולאחר שחזרה מהשירותים, ישבה על המיטה ואמרה לו שהיא לא רוצה להמשיך כי זה כואב, אז הוא אמר לה שלא אכפת לו ושוב ניסה להכניס, והיא לקחה את השמיכה ועטפה את הגוף שלה בשמיכה ורצתה לצאת מהחדר, אז הוא סגר את הדלת, דחף אותה על הרצפה, היא נפלה, הוא נתן לה סטירה עם הרגל שלו בצד שמאל של הגוף, כנראה באזור הכתף (הצביעה על הכתף מלפנים) והתחילה לבכות, הוא הרים אותה מהרצפה ושוב השכיב אותה על הבטן במיטה בכוח ושוב הכניס את אבר מינו לטוסיק שלה, לאחר זמן מה, הוא גמר וזז ממנה, היא צעקה, לא הייתה הסכמה, הוא פשוט "בא ועשה את זה בכוח", לדבריה במהלך התקופה שהייתה אתו, הם לא קיימו יחסי מין בישוב, הוא רצה בכך והיא לא הסכימה.

היה מקרה נוסף לאחר זמן מה, בפעם האחרונה לפני שעזבה אותו, הם קיימו יחסי מין ושוב כאב לה ואמרה לו שיפסיק, והוא התעצבן עליה ונתן לה סטירה, הוא רצה שהיא תמצוץ לו את אבר המין שלו, היא לא רצתה הוא תפס את הראש עם היד שלו בשיער, והכניס בכוח את אבר מינו לתוך הפה שלה, היא התחילה לבכות, ניסתה לזוז ממנו, הוא תפס לה יותר חזק בשיער, התחיל להחדיר את אבר המין שלו לפה שלה, לאחר זמן מה אמר לה "תמצצי זונה" משהו כזה, ואז הוא גמר בתוך הפה שלה, והיא הלכה לשטוף את הפה. במהלך האירוע היא ניסתה לזוז ממנו "לא להביא לו" אבל הוא תפס את הראש שלה בכוח וכאב לה בשיער כשהוא תפס בחזקה.

כששוב כאב לה, אמר לה שלא תשאיר אותו כך כי הוא היה חרמן, ואמר לה "בואי תמצצי לי", היא אמרה לו שאינה רוצה ואז הוא תפס לה את הראש, כמו שהיא סיפרה.

לשאלה למה נשארה אתו בכל התקופה הזאת בה התנהג כפי שאמרה, אמרה שהיא אהבה אותו ולכל אדם מגיעה הזדמנות להשתנות. לאחר האירועים היו מדברים, והוא היה מתנצל ואומר שלא יעשה יותר דברים כאלה, והוא ישתנה, והיא האמינה לו.

כחודשיים שלושה, אחרי שהוא התגייס לצבא, הוא חזר הביתה, הם שכבו במיטה ודיברו, היא ביקשה ללכת לים, הוא אמר שלא תלך והסתכלה עליו, הסתובבה עם פרצוף עצוב והוא נתן לה סטירה ואמר לה "לכי, קחי את הבגדים, אם את רוצה ללכת ועופי מפה", היא לקחה את הבגדים ויצאה מהחדר לסלון, ישבה ובכתה ואז אמו ראתה אותה ושאלה מה קרה, והיא סיפרה לה שהם רבו והוא נתן לה סטירה, והיא הלכה לדבר אתו על כך. לאחר שיצא מהחדר רצה לדבר אתה והיא לא רצתה.

טיב היחסים בין הנאשם למתלוננת

ביחס לטיב היחסים ביניהם, אמרה שבהתחלה היה בסדר, אך כשלושה חודשים לאחר שהחלו לגור ביחד, הכל התחיל להידרדר, התחילו לריב הרבה, במקרה אחד הוא נתן לה סטירה בלחי, לאחר שרבו היא ישבה במחשב, הם רבו, היא נתנה מכה במקלדת ועשתה פרצוף כלשהו, הוא הסתובב וראה את הפרצוף ואמר לה "מה את עושה לי פרצופים כאלה?" ונתן לה סטירה.

כמו כן, אמרה שבתקופה שהיא גרה אצלו, לא היה לה קשר עם החברות שלה כי הנאשם לא רצה שהיא תדבר איתן, הוא מחק אותן מהפייסבוק כאשר חברתה א היתה מתקשרת, הוא היה עונה לטלפון ואומר שהיא לא נמצאת בבית, או שהיה לוקח את הטלפון באמצע השיחה ומנתק.

לגבי ביקורים אצל ההורים והחברות, הוא לא רצה לשחרר אותה לקריית גת בכלל, הוא אמר לה שהוא לא רוצה שתלך לשם לבד, היה מקרה שאחותה ביקשה ממנה לבוא לשמור על הילדים לשבועות אחדים לא רצה לשחרר אותה, היא לא הלכה לבקר את המשפחה כי הוא לא שחרר אותה והיה אתה כל הזמן 24 שעות ביממה.

ביחס לתקופה שהוא היה בצבא, זה היה כחודש ימים בלבד, בהמשך אמרה יכול להיות שהיה בצבא חודש-חודשיים. הוא היה מתקשר אליה כל הזמן ושואל איפה היא, לא רצה שהיא תצא, פעם אחת היא יצאה עם מישהי וסיפרה לו על כך, והוא רב אתה על כך, היא הסבירה שלא היה נועל אותה פיזית אך הוא היה "סוגר" אותה בכך שאמר לה שלא תצא והיא פחדה ממנו, שיריב אתה או משהו כזה.

חשיפת האירועים השונים

בפעם הראשונה שהגיעה למשטרה, היא סיפרה רק על מה שקרה באותו יום, שהוא נתן לה סטירה ואנס אותה, בחקירות נוספות שאלו אותה אם היו עוד מקרים לפני כן, והיא השיבה בחיוב וסיפרה על המקרים הנוספים עליהם העידה בבית המשפט.

היא הגיעה למשטרה רק באירוע מה-23.8 מפני שבאירועים האחרים הוא היה אתה כל הזמן ולא הייתה יוצאת החוצה בלעדיו, אך באירוע מה-23.8 היא יצאה לבד, הוא לא רצה לשחרר אותה, ואז היא שיקרה לו ואמרה שתבוא בערב וכשחזרה לעיר, הלכה למשטרה. ביחס לאירועים הקודמים לא סיפרה לאף אחד, אינה יודעת למה, הם היו דבר משפיל והיה קשה לספר על כך.

בעימות עם הנאשם, החוקר שאל אותה שאלות ולאחר מכן השאיר אותם לבד, ואז היא התחילה לשאול אותו למה הוא עשה את זה, והוא כל פעם אומר לה **"את עושה זה בגלל שעשיתי הפלה והכל"**. הדברים נאמרו בקשר לאירוע מה-23.8. היא דיברה אתו רק על אירוע זה כי כך אמר לה החוקר, לאחר רענון זיכרון אמרה המתלוננת שהאמרה הראשונה הייתה ביום 23.8.11 בשעה 17:04, בה היא סיפרה על האירוע שהיה באותו יום.

האמרה השנייה נמסרה ב-25.8.11 בשעה 12:10. באמרה זאת היא סיפרה גם על המקרים האחרים, וכששאלו אותה למה לא סיפרה על המקרים האחרים באמרתה הראשונה, היא אמרה שבאותו היום הייתה

בהלם והיה קשה לה לספר על כך.

העימות נערך ביום 25.8.11 בשעה 14:10, ובו היא דיברה רק על הסטירה והאונס של המקרה האחרון.

במהלך העדות הודיעו ב"כ הצדדים שהם מסכימים שבאמרות מימים 29.8.11 שעה 13:00 סיפרה המתלוננת על אירועי המין הנוספים לראשונה.

חקירה נגדית

בחקירה הנגדית נשאלה על פגישה שהייתה לה עם פרקליט, בפרקליטות בבאר שבע, והיא השיבה שנראה לה שזה היה בין החקירות במשטרה. תחילה סיפרה לו על המקרה עם הסטירה והאונס, ואז הוא שאל אותה אם היו מקרים נוספים והיא השיבה בחיוב, הוא שאל אותה למה לא סיפרה על כך למשטרה, ואז נראה לה שהוא התקשר למשטרה, ובאותו יום כשחזרה לקריית גת היא סיפרה לחוקר על עבירות אלימות ותקיפה מינית, אינה זוכרת מה סיפרה לפרקליט, אך היא חושבת שהיא סיפרה לפרקליט אותם דברים שסיפרה לחוקר.

היא עברה לגור בבית הנאשם בספטמבר-אוקטובר, אינה זוכרת מתי. היא גרה אצל הנאשם ועבדה, היא עבדה עם הנאשם בראשון לציון בסופר "חצי חנים", הוא התגייס בחורף. כשהוא התגייס היא הפסיקה לעבוד, היא לא עבדה במקום אחר כי הנאשם לא רצה שהיא תעבוד במקום בו יש בנים, היא עבדה במקומות נוספים אך אינה זוכרת איפה.

כשנאמר לה שהכל עלילה, כשאחת הסיבות לכך היא המריבות שלה עם אם הנאשם, כשהיא גרה בביתה והיא ביקשה שתלך לעבוד ושתפסיק להיות פרזיטית אמרה שאם הנאשם לא דיברה אתה על כך, עד כמה שזכור לה, האם שאלה אותה על עבודה בבית האבות שבו היא עובדת כאחות, היא אמרה לה שאין לה בעיה לעבוד שם, אך לא נתנה לה תשובה בקשר לכך (ישיבה מ 1.5.12).

בהמשך נשאלה על כך שלא סיפרה על המקרים הנוספים למחרת החקירה כשהייתה בבית החולים וכשנבדקה "בדיקת חיים" על ידי ד"ר היס, ואמרה כי לא סיפרה על כך כי לא היה לה נעים לספר על כך לאנשים זרים, כשהייתה אישה נוספת לידם.

לשאלה האם כל עבירות האלימות, הפיזית והמינית התחילו לפני הגיוס, השיבה בחיוב (עמ' 55 ש' 1), וכשהוא התגייס זה נהיה יותר גרוע.

לאחר הגיוס היה מגיע פעם בשבוע הביתה, לפעמים היה לו ריתוק והיה מגיע לאחר שבועיים.

לשאלה למה לא עזבה אותו, לאחר שהוא נתן לה סטירה, לאחר שחזר מהצבא, אמרה שאת הכאפות הוא נתן לה במהלך השירות, לאו דווקא בשבוע הראשון ולא אמרה שהיכה אותה במהלך כל התקופה שהייתה אצלו, היא לא סיפרה על כך לאחיותיה כי לא היה לה נעים לספר על כך.

בהמשך סיפרה שהוא חסם לה שיחות ומחק את החברות שלה בפייסבוק, היא דיברה רק עם חברה אחת ששמה ש בסקיפ, גם לש היא לא סיפרה על האירועים.

בין החברות שהוא מחק מהפייסבוק הייתה א, הייתה גם ד וש.

ההפלה הייתה בחודש השלישי להריון. בהתחלה הוא רצה להשאיר את הילד והיא הסכימה, אך לאחר מכן אמר שהיא חייבת לעשות הפלה, בעוד שאז היא לא רצתה. היא אישרה שהיא קיוותה שיהיה לה גם ילד וגם נישואין עם הנאשם, לדבריה הוא שינה את דעתו ביחס להפלה כי חברים אמרו לו בצבא שנורא קשה לגדל ילד, בסופו של דבר היא ביצעה את ההפלה כי הוא איים עליה, שאם לא תעשה את ההפלה הוא ייתן לה אגרוף בבטן ובכל אופן תצטרך לבצע את ההפלה.

על ההפלה היא לא סיפרה לאף אחד, גם לא להוריה ולבני משפחתה, היא סיפרה רק לאחותה מ., על האירוע האחרון.

לשאלה מדוע לא סיפרה לאחותה על כך שעברה שנה של התעללויות, אמרה שהנאשם היה סוגר אותה ולא אפשר לה לשוחח אתה, ולשאלה מדוע לא סיפרה לה על כך, אמרה שלא הייתה צריכה לספר כי האחות ראתה את זה לבד.

לשאלה למה לא סיפרה לה שהוא מרביץ לה, אמרה שגם את זה היא ראתה לבד.

לשאלה אם סיפרה לה על כל עבירות המין הקודמות, השיבה בשלילה.

כשנאמר לה שהאחות מ' העידה שהאחות השנייה, ט., אמרה לה שעל ההפלה היא סיפרה לה, לט., ולשאלה אם יכול להיות שאחותה שאלה אותה אם הוא מרביץ לה, והיא אמרה "מדי פעם כאפות אבל בצחוק", אמרה שהיא כן שאלה אותה, היו מקרים שסתם היו צוחקים, והוא היה יכול סתם להעיף כאפה קטנה והיא סיפרה את הדבר לאחותה.

כמו כן, אמרה שהיה מקרה שכאשר אחותה עברה לאשדוד והנאשם נתן לה סטירה, והיה נפוח לה, והוא, הנאשם והיא היו אצל האחות, אז האחות ראתה שנפוח לה ושאלה מה זה, והיא אמרה שכואבת לה השן. האחות לא שאלה אותה אם הנאשם היכה אותה.

לשאלה אם סיפרה לאחותה בין הפרידה לבין האונס מדוע הם נפרדו, אמרה שעד כמה שזכור לה לא סיפרה.

לשאלה מדוע לא סיפרה במהלך כל התקופה לבני המשפחה, אמרה שהם לא שאלו ולכן לא סיפרה.

כשנאמר לה שאחותה העידה שהיא סיפרה לה שהסיבה שנפרדה מהנאשם הייתה מפני שהוא היה מכה אותה, אמרה שהיא לא סיפרה לה, אך אחרי שהיא ראתה את הנפחות בפנים קודם לכן, היה ברור לה שהנפחות היא ממכה ולא מכאבים בשן, ולאחר מכן אחותה אמרה לה שכבר אז הבינה שהנאשם היכה אותה, אך המתלוננת לא הגיבה על כך, וגם כשחזרה לקריית גת, אחותה השנייה ט. שאלה אותה אם הנאשם נתן לה סטירה, ואמרה לה שלא, ואז ט. אמרה לה, שהאחות השנייה, מ. סיפרה שהיא ראתה אצלה מכות, ואז היא התחילה לדבר אתה ואמרה לה שתיפרד ממנו.

בהמשך הוצגה לה עדות האחות בעמ' 8 ש' 10, שהיא, המתלוננת, אמרה לה שהוא מרביץ לה, ובתשובה לכך אמרה שהיא לא גילתה לאחותה מ. על ההפלה, ויכול להיות שמ. גילתה את זה מהאחות ט. כי הנאשם היה

מדבר עם הבעל של אחותה ששמו ר., והוא סיפר לאשתו ט., אך היא עצמה לא דיברה על כך עם ט.. בהמשך אמרה שלאחר אירוע האונס היא סיפרה על כך לאחותה מ., ולחברה שלה א., וביקשה מהחברה שתבוא איתה למשטרה.

החברה שאלה אותה מה קרה, והיא אמרה שכשייפגשו היא תספר לה, וכשנפגשו סיפרה לה ואז היא באה איתה למשטרה.

כשנאמר לה שא אומרת שהיא לא סיפרה לה על האונס לפני שהגיעו למשטרה, אמרה שהיא כן סיפרה לה כי אם היא לא הייתה מספרת לה אז החברה לא הייתה אומרת במשטרה שהיא חייבת לספר מה שהוא עשה לה.

לשאלה איפה ומתי היא סיפרה לה, אמרה שכאשר הלכו בדרך למשטרה הם נפגשו בסמוך למשטרה, והיא סיפרה לה בדרך.

האחות גם ישבה איתה בחקירה ושמעה הכל. (סוף העדות מיום 2.5.12).

בהמשך אמרה שכאשר היא דיברה בטלפון עם החברה היא סיפרה לה משהו והחברה לא הבינה מה קרה, ואז היא אמרה לה שתבוא איתה למשטרה, ולאחר שנפגשו בסמוך לתחנת המשטרה הם המשיכו ללכת יחד לתחנת המשטרה, ואז הם ישבו כ-5 דקות והיא סיפרה לה על האירוע.

לאחר מכן נאמר לה שהסיבה שעזבה את בית הוריה לא הייתה מרצונה אלא מפני שהיא העלילה סיפור על החבר של אחותה, ומסיבה זאת היא לא חזרה הביתה, והיא אמרה שהדברים אינם נכונים.

בהמשך אמרה שיום לפני האירוע האחרון היא דיברה עם אחותה ושאלה אותה אם היא תוכל לבוא איתה לבית הנאשם על מנת לקחת את הדברים, ולאחר מכן היא דיברה עם הנאשם ואמרה לו שהיא צריכה קודם ללכת לאחותה, והוא אמר לה שלא תלך כי לא יהיה לו אח"כ פנאי ועל כן היא באה לבד לבית הנאשם. היא רצתה להתקשר לאחותה ולהגיד לה שהיא באשדוד, ושתבוא אליה לבית הנאשם, אך הנאשם לקח לה את הטלפון ולא נתן לה להתקשר. בגלל זה לא התקשרה לאחותה.

כאשר התקשרה אליה בבית הנאשם היא הספיקה לומר לה שהיא בבית הנאשם, עד כמה שזכור לה, ואינה זוכרת מה אמרה לה האחות, ואז הנאשם לקח לה את הטלפון.

לאחר מכן האחות התקשרה אליה שוב בטלפון, אך היא לא ענתה כי הנאשם לא נתן לה לענות לטלפונים.

בהמשך נשאלה מדוע כשאחותה התקשרה לא אמרה לה בטלפון "הצילו", על כך אמרה שהיא דיברה עם אחותה לפני שהדברים האמורים קרו, ואחרי שהיא דיברה עם אחותה, הנאשם לקח לה את הטלפון ושם אותו רחוק ממנה, וכאשר התקשרו אליה ורצתה לקחת את הטלפון, הוא לא נתן לה לקחת את הטלפון, אז קרה האירוע שהוא נתן לה סטירה, והיא לא דיברה עם אחותה.

כשנאמר לה שגם השכנים וגם הנאשם אומרים שראו אותם נפגשים מחוץ לדירה, רצים אחד לקראת האחר, כמו בסצנת אהבה, מתחבקים ומתנשקים, אמרה שלא ראתה שום שכנים למטה, שהיא לא רצה אליו, לא חיבקה ולא נישקה אותו, לא היו חיבוקים ולא נשיקות.

כשנאמר לה שמעדותה בחקירה ראשית בעמ' 27 ש' 3 עולה שלא הייתה שיחה עם האחות לפני שקיבלה את הסטירה והמכה מהשידה, אמרה שהשיחה עם האחות לא הייתה בשלב של הסטירה, שעד כמה שזכור לה ירד לה דם מהמכה, נקרעה לה השפה וכאב לה, ולא הייתה יכולה לדבר.

לשאלה מדוע לא צעקה כאשר הנאשם העלה אותה לדירה בניגוד לרצונה, אמרה שכאשר הייתה למטה אמרה לו בקול רם שיעזוב אותה, ואינה יודעת אם הייתה זו צעקה או לא, בדירה עצמה היא לא צעקה, אך אמרה לו שיעזוב אותה ושאינה רוצה.

לשאלה אם לא עימתו אותה במשטרה עם העובדה שאחות הנאשם הייתה בבית במועד האירוע, אמרה שלא ראתה את אחותו בבית.

בהמשך נאמר לה על ידי ב"כ הנאשם שמעדותה בבית המשפט ניתן להבין שהאירוע שבו הנאשם הכריח אותה לקיים מין אוראלי היה שבוע לפני הכאפה, והיא אמרה שאינה זוכרת.

לשאלה האם יכול להיות שהמין האוראלי היה אחרי הכאפה, אמרה שלא.

לשאלה אם לאחר אירוע המין האוראלי הם קיימו יחסי מין בהסכמה, אמרה שלא, שכאשר נפרדה ממנו זה היה בסמוך לביצוע ההפלה, והרופא אמר לה שאסור לה בכלל לקיים יחסי מין, היא לא זוכרת מתי היה המין האוראלי והיא לא יכולה להגיד אם המשיכו או לא המשיכו לקיים יחסי מין.

בהמשך אמרה שהיא לא זוכרת מתי היה האירוע עם המין האוראלי, והיא לא רושמת ביומן כל יום מתי הם שוכבים, ואינה זוכרת אם המין האוראלי היה שבועיים לפני שנפרדו אבל האירוע היה כשהוא היה בצבא.

כשנאמר לה שלגבי האירוע האנאלי היא דיברה על כך שזה היה לפני שהוא התגייס לצבא, אמרה שאינה זוכרת.

כשנאמר לה שהסיבה שעזבה את הנאשם לא הייתה בגלל הסטירה שהוא נתן לה שבוע לפני אירוע האונס אלא בגלל קיום יחסי המין שבוע או שבועיים לפני כן, אמרה שהיא עזבה אותו בגלל הכאפה, לאחר ששוחחה עם אחותה ט. על כך והיא אמרה לה שתיפרד ממנו כי היא יודעת מה יכול לקרות כי גם לה היה בעל שהיה מכה אותה. אז באותו יום, או למחרת, אמרה לנאשם שהיא לא רוצה לראות אותו.

כשנאמר לה שבמשטרה אמרה שהאירוע האנאלי קרה לפני הרבה חודשים, אמרה שאמרה שהיא לא זוכרת ושזה היה לפני 3-4 חודשים.

כשנאמר לה שגם המין האוראלי היה לפני 3-4 חודשים, אמרה שלא זכרה מתי וכששאלו אותה שוב אמרה שיכול להיות שזה היה לפני 3-4 חודשים.

כשנאמר לה שאחרי המין האוראלי הם המשיכו לקיים יחסי מין כי היא אהבה אותו, אמרה שאינה זוכרת.

כשנאמר לה שבמשטרה אמרה שהמרחק בין האירוע האנאלי לבין האירוע האוראלי היה של מס' ימים, פחות משבוע, אמרה שאינה זוכרת. שהיא מסרה את עדותה במשטרה כ-8-9 חודשים לפני עדותה בבית המשפט, שאז זכרה טוב יותר, אבל יכול להיות שהיא טעתה.

כשנאמר לה שהייתה התכתבות ביניהם בפייסבוק אחרי האירוע נשוא התלונה, אמרה שהוא התקשר אליה אך היא לא ענתה, וגם כאשר הייתה במשטרה הנאשם התקשר אליה והם שאלו אותה מי זה, וכשאמרה שזה הנאשם אמרו לה שאסור לה לדבר אתו.

בפייסבוק הוא רשם לה הודעות, ולא ענתה לו, וגם היא חסמה אותו. לפני האירוע והתלונה היא כן ענתה לו בפייסבוק.

כשנאמר לה שהיא נכנסה לפייסבוק ומחקה דברים שהוא כתב לה כי הם לא מסתדרים עם התלונה, אמרה שלא מחקה דבר, וגם לנאשם הייתה סיסמא של הפייסבוק שלה.

בהמשך אמרה שאין לה התנגדות שבית המשפט יוציא צו לקבל את השיחות שנמחקו מהפייסבוק. (עדות מיום 15.5.12).

ב. אמרות הנאשם

בסיום גביית עדותה של המתלוננת, ביום 23.8.11 על ידי נחום מליחי, כאשר עדותה הסתיימה בשעה 17:45, התקשר הנאשם לפלאפון של המתלוננת, המתלוננת שמה את המכשיר על רמקול, והחוקר שמע את השיחה בינו ובין המתלוננת, והעלה את הדברים על המזכר ת/5.

הנאשם שאל את המתלוננת **"מתי היא מגיעה היום?"** המתלוננת השיבה שהיא לא תגיע ואז אמרה לו **"לא עושים דבר כזה לבחורה, נתת לי כאפה והורדתי לי את הבגדים ושכבת איתי בכוח"**. הנאשם השיב **"לא אמרת לי"**. המתלוננת הייתה בוכייה מאוד ונסערת במהלך השיחה, אך החוקר שמע את הנאשם מנסה לשכנע את המתלוננת לבוא אליו הביתה, ושואל אם הכל נגמר. כמו כן, שוחח אתה על מה שהיה באותו יום, ואם מה שהיא אמרה לו באותו יום זה שקר, המתלוננת השיבה שלא תגיע היום וסיימה את השיחה.

ביום האירוע, ה-23.8.11, בשעה 21:00 בחקירתו הראשונה של הנאשם לאחר שנעצר נאמר לו שהוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה, ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שביצע אינוס במתלוננת בניגוד לרצונה, תקף אותה וגרם לה לחבלות.

ביום 23.8.11 שעה 22:39, נאמר לנאשם בתחילת החקירה שהוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה, ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שביצע אינוס של המתלוננת, בניגוד לרצונה, תקף אותה וגרם לה לחבלות. נאמר לו שיש לו זכות להתייעץ עם עו"ד, ונרשם באמרה שהחשוד התייעץ עם עו"ד וינשטין סמיון לפני החקירה.

בתשובה לחשדות הנ"ל אמר שאת המתלוננת הוא מכיר מעל שנה, היא חיה אצלו שנה בבית, הם התכוונו להתחתן, היא הייתה בהריון חודש רביעי, והם עשו הפלה.

היחסים ביניהם היו מעולים, פשוט לדעתו זה בגלל ההפלה. המתלוננת הייתה נכנסת להיסטריות לפעמים, ולא היה מבין מה עובר עליה, הוא ואמו החליטו שהמתלוננת צריכה להיות אצל ההורים שלה, אך כל חמישי-שישי ושבת היא תהיה אצלו. כשבועיים לפני כן, הוא והמתלוננת התלוו זה לקראת זו לתחנה המרכזית, היא בדרך

לקריית גת והוא בדרך לבסיס, ובערב התקשר לשאול מה שלומה, והיא ענתה לו **"בקר לב כזה, בניגוד לזה שבדרך כלל היא יותר חמה כלפיו, והם רגילים לדבר כמה שהם מתגעגעים, וקשה להם לישון אחד בלי האחר"**. כשהתקשר למתלוננת שבועיים לפני כן, היא אמרה לו שהיא רוצה שייקחו פסק זמן, והוא אמר לה **"מה את רוצה שניפרד אחרי כל המילים שהיינו אומרים אחד לשני ושרצינו להתחתן?"** לאחר שהיא רצתה ממנו ילד ואמו עצרה אותם ופתחה להם את העיניים אז הם הפסיקו לדבר, והגיעו למצב שהוא מתקשר אליה והיא אומרת שהיא רוצה לבוא אליו אבל לא הייתה באה, והייתה נשארת עם החברות שלה ומשתכרת.

ביום חמישי האחרון המתלוננת השתכרה עד כדי כך שהיא וחברה שלה נכנסו לדירה עם כמה גברים, המתלוננת הייתה עד כדי כך שתויה שהיא התקשרה לידידה שלו בשם פ והוא היה עם פ, והיא שמה את השיחה על רמקול, והמתלוננת בקושי דיברה ואמרה שהיא מתגעגעת לנאשם ולא יכולה בלעדיו, ויש שם הרבה גברים והיא לא יודעת אם להתחיל איתם או לא.

יום לפני כן הוא, הנאשם, היה אצל אחות של המתלוננת מ., ושאל אותה על המתלוננת, שאל אותה מה היא רוצה לעשות עם החיים שלה, אמר לה שהיא שותה, ומ. אמרה שהיא שוחחה עם המתלוננת בטלפון, והיא מתכוונת לבוא לנאשם למחרת היום.

לאחר שיצא מביתה של מ. התקשר למתלוננת, ואמר לה שהוא שמע שהיא רוצה לבוא אליו, ושהוא ידע תמיד שהיא תחזור והייתה מאוד חסרה לו.

המתלוננת השיבה שכן גם היא אוהבת והיא תגיד לו את זה מחר כשתראה אותו.

אז הם קבעו שהמתלוננת תגיע אליו לקריית גת למחרת היום בשעה 11:10.

באותו יום בבוקר הוא נכנס למחשב וראה שהמתלוננת רשמה לו בפייסבוק שבועד 5 דקות היא תהיה מתחת לבית, שייצא לפגוש אותה.

הוא ירד למטה בשעה 11:15, הוא שמח לראות אותה, ראה את החיוך על פניה וישר רץ לחבק אותה, והם עלו הביתה. כשהגיעו לבית המתלוננת ראתה את אחותו נ. ואמרה לה שלום, והכל היה בסדר. לאחר מכן הנאשם והמתלוננת נכנסו לחדר, שוחחו על כך שהם התגעגעו זה לזו, ואז הוא שאל אותה על המקרה שהיא התקשרה לפ, המתלוננת שתקה, והוא אמר למתלוננת **"אני בוטח בך ויודע שלא בגדת ולא תבגדי בי, אני סומך עליך כמו שלא סמכתי על אף בחורה"** והיא הגיבה שאין לו מה לדאוג, שהם הסדירו את האהבה ביניהם. לאחר מכן הם התנשקו, קיימו יחסי מין בהסכמה, והמתלוננת אמרה שהיא צריכה ללכת הביתה על מנת לסדר את הבית, על מנת שהאם שלה תיתן לה לבוא אליו.

לאחר מכן, היא לקחה את הכביסה שנשארה לה, הוא ליווה אותה לתחנה המרכזית, היא אמרה לו שתבוא אליו בסביבות השעה 19:30-20:00, הוא אמר לה שיפגוש אותה בתחנה המרכזית. אמר לה שהוא אוהב אותה, היא לא ענתה לו, ואז עלה אחריה לאוטובוס, הוא אמר לה שהוא אוהב אותה והיא אמרה לו שהיא גם אוהבת אותו.

הוא חזר הביתה בין השעות 15:00-15:30, והוא רשם לה בפייסבוק שלא תשכח להביא בגד ים ולהודיע שתצא מהבית, והיא ענתה לו "טוב, אני צריכה ללכת". הדברים היו בפייסבוק.

הוא המתין בעצבים עד השעה 19:00, בדאגות שמשהו לא טוב קרה, בסוף התקשר למתלוננת כ-17 פעמים, ובתגובה היה מענה קולי או סינון. לאחר מכן כשהיא ענתה לו אמרה לו **"אני לא רוצה לראות אותך, ולא רוצה לשמוע אותך, טוב לי לבד"**, ואז הוא אמר לה **"את צוחקת עליי"** והיא ענתה שהיא לא רוצה שהוא יתקשר אליה יותר ושיעזוב אותה בשקט. מאז הוא מתקשר אליה והיא מסננת ולא הבין מה קרה לה.

לאחר מכן, הוא ישב בבית ושוחח עם חבר שלו על כך שהמתלוננת נפרדה ממנו סופית, הוא שמע דפיקות בדלת ובאו שוטרים וביקשו להתלוות אליהם לתחנה.

בהמשך נשאל האם לפני כשבוע היה לו ויכוח עם המתלוננת שבמהלכו נתן לה סטירה, והשיב שלפני כשבוע לא ראה אותה בכלל, היה לו ריתוק של 28 ימים על דו"ח מ"צ.

לשאלה אם באותו יום המתלוננת הגיעה לביתו על מנת לקחת את הבגדים שלה, אמר שאינו יודע, שהיא שאלה אותו לפני שיצאו מהבית אם נשארו לה בגדים בבית, אז היא תיקח אותם כי לא נשארו לה, אז הוא פתח את הארון והראה לה מה שנשאר, והיא השאירה כמה בגדים כי הוא אמר לה שאם היא חוזרת לבית בערב שיהיה לה מה ללבוש.

בהמשך נשאל אם באותו יום משך אותה לבית שלו, ובבית נתן לה כאפה חזקה בפנים, הוא השיב **"ממש לא, לא הייתה לי כוונה לפגוע בה"**.

לשאלה איך הוא מסביר שלמתלוננת יורד דם מהפה, כי לטענתה הוא גרם לה לכך, אמר שלפעמים יש למתלוננת שיניים של ערפד, וכשהיא אוכלת אז היא נוהגת לנשוך את עצמה.

לשאלה האם באותו יום הפשיט את המתלוננת בכוח, וכשהיא התנגדה איים עליה באגרוף, אמר שלא, שהם הפשיטו האחד את האחר מתוך רצון לשכב מגעגועים שלא היו יחד, ואם הוא היה נותן לה מכה חזקה אז אחותו הייתה שומעת והייתה מתפרצת לחדר.

לשאלה האם המתלוננת אמרה לו שהיא לא רוצה לשכב אתו, שלא יגע בה, ושהיא צריכה ללכת לאחותה, השיב **"לא יודע, אני זוכר אותה טוב מאוד, איך היא התנפלה עליי ונישקה אותי"**.

לשאלה האם המתלוננת בכתה ואמרה לו שהיא רוצה להתלבש, אמר שהיא בכתה שהיא מצטערת שהיא מתנהגת כך אליו בזמן שהיה בריתוק, וכשהיום ייפגשו בלילה אז הכל יהיה מושלם.

לשאלה האם דחף אצבעות בכוח לאבר מינה וכשהיא סגרה את רגליה פתח לה את הרגליים בכוח, השיב בשלילה.

לשאלה אם חדר אליה בניגוד לרצונה, אמר שהכל מתוך רצון של שניהם.

לשאלה מי היה איתם בבית, אמר שאחותו הייתה שם, שאין לה פלאפון כי יש לאמא שלו חוב בפלאפון.

לשאלה האם הוא עשה לה סימן מציצה בגרון, אמר שהוא שאל אותה איך הוא יכול להיות בטוח שלא תלך עם מישהו אחר, ואז היא אמרה שהוא יכול לעשות לה סימן בצוואר שהיא לא אוהבת, ואז הוא עשה לה "היקי"

בצוואר.

לשאלה אם הכל קרה בהסכמה מדוע המתלוננת טוענת שהוא תקף אותה ואנס אותה בניגוד לרצונה, אמר שאינו יודע, שהוא חושד שזה כדי להחזיר לו בגלל ההפלה שביצעו, והיא התחילה להגיד **"אתה לא אוהב אותי, אמרת שאתה רוצה ילד"**, לשאלה האם באותו יום נתן כאפה למתלוננת והיא עפה וקיבלה מכה מהשידה, השיב בשלילה.

בתאריך 25.8.11 שעה 14:10, נערך עימות בין הנאשם והמתלוננת.

בעימות אמרה המתלוננת שהם היו כמעט שנה יחד, ושבוע אחר שנפרדו היא באה לקחת ממנו את הבגדים, הוא העלה אותה אליו הביתה בכוח, הוריד ממנה את הבגדים בכוח ושכב אתה נגד רצונה, הוא גם נתן לה סטירה מאוד חזקה, שנפתחה לה השפה וקיבלה מכה מהשידה, וזה היה לפני ששכב אתה נגד רצונה.

בתשובה לכך אמר הנאשם שלא נכון שהוא העיף לה סטירה ושכב אתה נגד רצונה, הכל היה בהסכמה ולא הייתה שום סטירה.

הנאשם נשאל למה הוא אמר לאחותו נ. שהוא נתן סטירה למתלוננת, על כך אמר שהוא לא יודע מדוע האחות נ. אמרה שהוא אמר שהוא נתן סטירה למתלוננת.

לשאלה אם הוא בטוח שבזמן שהמתלוננת הייתה אצלו אחותו נ. הייתה בבית, אמר שכן, כשהמתלוננת נכנסה אז נ. אמרה לה שלום, ונ. הייתה בחדר של ההורים עד שהוא והמתלוננת יצאו.

החוקר שאל את המתלוננת האם נכון שני. הייתה בבית כשהנאשם העלה אותה בכוח הביתה, בתשובה אמרה שלא ראתה אף אחד, שהוא הוריד לה את הבגדים, ואמרה לו שייתן לה להתלבש והוא אמר לה שאין אף אחד בבית.

הנאשם נשאל אם נכון שהמתלוננת סירבה לקיים אתו יחסי מין והוא נתן לה סטירה חזקה, ואח"כ איים עליה באגרוף על מנת שתשכב אתו, בתשובה אמר **"איך שזכור לי זה לא היה נכון"**.

בשלב זה החוקר יצא החוצה, ונשמעת שיחה בין הנאשם והמתלוננת.

המתלוננת אומרת לנאשם שהוא עצמו אמר שהוא מצטער ומבקש סליחה על כך שהביא לה כאפה ואמר שזה לא יקרה שוב, והנאשם אומר לה שהיא טועה.

בהמשך היא שואלת אותו **"על מה ביקשת ממני סליחה?"** והוא השיב **"על כל הדברים האלה שאני ואת היינו רבים בגללו שהיינו יחד בערב"**.

הנאשם שואל **"למה באת אליי ואמרת שאת רוצה לחזור אליי?"** והיא אמרה שהיא באה לבגדים.

הנאשם: **זה לא היה נגד רצונך ... את רצית**

המתלוננת: זה לא היה נגד רצוני כשהורדת ממני את המכנס בכוח שתלשת ממני..?

הנאשם: תלשתי?

המתלוננת: תלשתי כן, התנשקתי איתך לפני שנתת לי את הכאפה?

הנאשם: לא נתתי לך שום כאפה ... תראי לי סימן שיש לך מהכאפה.

המתלוננת: אתה לא זוכר את כל הפעמים שהיית נותן לי כאפה או מכה חזקה והשפה שלי הייתה מתנפחת.

הנאשם: את שכבת איתי והתנשקת איתי ואמרת שאת אוהבת אותי, ... באת אליי הביתה כן וגם מפחד אמרת לאחותי שלום ...

המתלוננת: אני לא אמרתי לאחותך שלום, גם לא ראיתי אותה בבית ...אתה נתת לי כאפה והורדת לי את הבגדים וסחבת אותי אליך בכוח כשאמרתי לך שאני לא רוצה ללכת אליך ... אני שלחתי לך הודעה בפייסבוק אני למטה, תוריד לי את הבגדים, אז ירדת כולך עצבני.

הנאשם: אני עצבני, יש שכנים.

המתלוננת: לא היו שכנים.

הנאשם: מהקומה הראשונה שראו איך שחיבקת אותי ואחרי המקרה איך שיצאנו מה את צוחקת

המתלוננת: לא היו שכנים

המתלוננת: מה היה מקרה שעשיתי לך פרצופים ונתת לי כאפה ואמרת לי קחי את הדברים שלך ולי מה לא היה קטע שבכיתי שאמא שלך ראתה את זה והיא באה לדבר איתך.

הנאשם: זה לא קשור

המתלוננת: זה לא קשור כי הרמת עליי יד הרבה פעמים .. הרמת עליי יד והעלית אותי הביתה נגד רצוני ולא היה אף אחד והורדת לי את הבגדים.

הנאשם: אין לך שכל בראש

הנאשם: רגע, אז למה באת אליי, אני לא מבין רגע מה תכננת את כל זה, כאילו קנית עוד פעם את האמונה שלי, באת אלי, שכבת איתי ואמרת לי שאת אוהבת אותי.

המתלוננת: לא שכבתי אתך אתה שכבת איתי נגד רצוני, הורדת ממני את הבגדים

(ת/ד2').

המתלוננת נשאלה אם יש לה משהו לשאול את הנאשם, והיא שאלה "למה עשית לי את זה, נתת לי כאפה והורדת לי את הבגדים בכוח?"

בתגובה לכך אמר הנאשם "מה עשיתי לך? את רצית את זה."

לשאלה האם יש לנאשם משהו לשאול את המתלוננת, אמרה המתלוננת שבמשך שנה הוא היה מרים עליה ידיים, והנאשם אמר לה "למה את עושה לי את זה, בגלל ההפלה?" בתגובה אמרה המתלוננת שזה לא קשור להפלה.

הנאשם שאל אם הוא הוריד לה את הבגדים או שהיא בעצמה הורידה, היא אמרה לו שהוא הוריד, הנאשם אמר לה שתישבע, והיא אמרה שהוא הרים עליה ידיים. הנאשם שאל "הרמת ידיים או אונס?" ותשובת המתלוננת "גם זה וגם זה".

בתאריך 25.8.11 שעה 14:57, בעת שהנאשם נחקר, נכתבה ע"י החוקר אזהרה והוסבר לו תוכנה, הנאשם ביקש לא לכתוב את העדות, רק לשמוע אותו, והוסבר לו שכל מה שייאמר יכול לשמש כראיה נגדו, ולאחר מכן דבריו נרשמו בתוכן העדות והוא חתם עליה. (ת/א2).

באותה אמרה, בתשובה לחשדות, אמר הנאשם שלא אנס את המתלוננת, שהכל היה בהסכמה, שלפני שהם שכבו היה לו ולמתלוננת סכסוך כשנכנסו לבית והיו בחדר, הוא שאל אותה אם היא זוכרת שהיא התקשרה לפ והיא השיבה בחיוב, שהיא אמרה לה שהיא רוצה לחזור לנאשם, ושהיא אוהבת אותו, והוא אמר לה האם היא סתם אמרה את כל המילים האלה, ואז נוצר ביניהם ויכוח,

המתלוננת נכנסה להיסטריה והוא נתן לה סטירה חלשה בלחי, הוא גם אמר לאחותו נ. שהוא נתן למתלוננת כאפה ושהוא לא מרגיש טוב עם זה ושהמתלוננת עכשיו לא עונה לו.

לשאלה למה באמרתו הקודמת וגם בעימות עם המתלוננת עמד על כך שלא נתן למתלוננת סטירה או כאפה, אמר שהוא חשש והתבייש להגיד שנתן סטירה לבחורה.

לשאלה למה שהמתלוננת תשכב אתו אחרי שהתווכחו והוא נתן לה סטירה-כאפה, אמר כי אחרי הסטירה הם ישבו ברוגע ודיברו והשלימו, ואמר לה שלא אכפת לו עם מי היא הייתה, וזה קרע לו את הלב, אבל הוא יחיה עם זה ולמרות שהוא נקרע מבפנים הם התחבקו ואמרו אחד לאחר שהם מצטערים ולאחר ששפכו את הלב התנשקו ואמרו כמה הם אוהבים והם שכבו, וכל ההמשך כפי שאמר בעדותו הקודמת מיום 23.8.11 שעה 22:39.

לשאלה מדוע האחות אומרת שהיא הייתה בבית כשנכנסו אבל הם לא ראו אותה והיא יצאה מהבית והשאירה אותם לבד, אמר שהוא זוכר שכשהם נכנסו האחות אמרה לו ולמתלוננת שלום.

לשאלה האם כשבוע לפני כן, ביום שישי או שבת בשעות הצהריים נתן סטירה למתלוננת, ליד העין כי חשב שהיא מזלזלת בו, אמר שהוא היה בריתוק 28 ימים, ויש לו הוכחות לכך.

לשאלה האם לפני כחודש נתן למתלוננת סטירה חזקה שפתחה לה את השפה ולא נתן לה ללכת לשטוף את הדם, אמר שזה לא נכון, שהם אכלו במטבח והיא התלוננה שהיא נשכה את עצמה.

לשאלה האם לפני כחודש כשחזר מהצבא המתלוננת רצתה ללכת לים והוא לא רצה, והמתלוננת התאכזבה ואז נתן לה סטירה ואמר לה "אם את רוצה ללכת אז תתלבשי ותלכי מפה", אמר שלא נתן לה כאפה.

לשאלה האם נכון שהמתלוננת סיפרה לאמו שהוא נתן לה סטירה ואמו באה לדבר אתו, אמר שלגבי הסטירה זה לא נכון, אבל הוא רב אתה ואמר לה שהוא לא רוצה לראות אותה בבית שלו.

לשאלה האם המתלוננת אמרה שאינה רוצה לקיים אתו יחסי מין, אמר "כשהיא היתה נוטלת גלולות והייתה במחזור, במקרים כאלה כן".

אמרת הנאשם מיום 29.8.11 ת/ב'

בחקירה זאת לאחר שהוזכר סירב לחתום על האזהרה ואמר שהוא לא מתכוון לחתום או לדבר בלי נוכחות עורך דין, בחקירה זאת הוצגה לו גרסת המתלוננת, שכשלושה-ארבעה חודשים לפני כן קיים יחסי מין אנאליים ואוראליים עם המתלוננת בניגוד לרצונה ולא השיב לשאלות פרט לכך שאמר שלגבי יחסי המין האנאליים, היה הכל מרצונה (עמ' 2 ש' 3).

ג. ראיות נוספות של המאשימה

מטעם המאשימה העידו חוקרי המשטרה אמנון גנאור ורס"מ נחום מליחי, אשר התייחסו לגביית האמרות של הנאשם ועדים אחרים, לשיחת טלפון שהתקיימה בין המתלוננת ובין הנאשם בתחנת המשטרה ביום האירוע, אחות המתלוננת מ., חברתה של המתלוננת א ואמרתה של אחות הנאשם נ. ז הוגשה בהסכמה.

לטענת ב"כ המאשימה, יש בראיות אלה כדי לתמוך ולחזק את עדות המתלוננת. בכך שהיא סיפרה לשתיהן מיד על האירוע והחברה מעידה על מצבה הנפשי הקשה.

5. ראיות הנאשם

א. עדות הנאשם בבית המשפט

בעדותו אמר שהוא הכיר את המתלוננת בקיץ כשנה לפני כן, היינו בקיץ 2011 כשעבד באבטחה בקייטרינג, כשהיה בן 18 תוך פחות מחדש לאחר שהכיר אותה התחילו לצאת, וכעבור כחודש-חודשיים עברה לגור אתו בביתו, יחד עם אמו ושתי אחיותיו, כשלאחת קוראים נ. ואח קטן. עוד לפני שהתחילו לגור יחד עם קיימו יחסי מין והמשיכו בכך בכל התנחות האפשריות.

ביחס לטענת המתלוננת שהיה מכה אותה אמר "אני לא יודע אם אפשר לקרוא לזה סטירה מה שהיה, כי היא

נכנסה להיסטוריה, ובחורה כזו יש לה שבן זוג שלה, בחורה כמו שהיא בהריון, יש לה, לא יודע, נגיד בן זוג שלה, או לא מסכים אתה, היא נכנסת לתסביכים כל מיני, דכאון, הסטירה, זה באופן כללי כל בחורה בהריון, כשבן זוגה לא מסכים אותה בחורה אני חושב, לכן, בגלל ההיסטריות האלה בחורה נכנסת צריך לעשות איזה מעשה כדי להרגיע אותה, שהיא תתעורר שזה לא כך כמו שהיא חושבת, לא מתאים כרגע ילד, שהיא רואה איך אנחנו חיים, וזה לא מתאים".

אמר שאף פעם לא היה שימוש בכוח ביחס למה שמאשימים אותו כאונס, במהלך התקופה שהיא התגוררה אצלו, כ-8-9 חודשים הוא עבד בכל מיני עבודות, במועדונים, מפעלים, מלצרות, והיא לא רצתה לעבוד וזאת אחת הסיבות שאמו הסבירה לה שזה לא מתאים והיא אפילו לא עזרה בבית. במהלך התקופה הוא התגייס לצבא והיא המשיכה לגור בביתו עם אמו ואחיו.

ביחס לטענה שבמהלך כל התקופה הוא מנע ממנה ללכת לבית הוריה בלעדיו, להתקשר עם חברות, וסינן שיחות עם חברים, אמר שהיא לא הייתה בקשר עם הוריה, לא רצתה לדבר איתם, ורק הייתה מתכתבת עם האחיות שלה,

ביחס לטענת המתלוננת שהוא סינן שיחות ולא נתן לה לשוחח עם חברות ולא נתן לה לצאת לבד, אמר שהדברים אינם נכונים, הוא לא מחק אף אחד מהפייסבוק, היא מחקה לבד חברות, הייתה מוחקת ידידות שלה בפייסבוק, לא נכון שלא אישר לה לצאת להוריה, להיפך, היה אומר לה ללכת לאמה, היא הייתה יוצאת לאן ומתי שרצתה.

הוא גילה שהיא בהריון כשהיה בבסיס הצבאי הוא התקשר אליה והיא אמרה שהייתה אצל רופא ונראה לה שהיא בהריון, ויום לאחר מכן נודע לו בוודאות שהיא בהריון, היה לחוץ ובהלם ושמת. לאמו נודע על ההיריון כשראתה את התמונה של האולטרסאונד, שהוא הניח על השולחן וכשאמרה למתלוננת שהיא חשבה שהיא לוקחת גלולות, אמרה לה המתלוננת שהיא שכחה לקחת יום אחד.

בשלבים הראשונים הוא רצה את הילד, אך בסוף הוא שינה את דעתו והם עשו הפלה, הסיבה לכך הייתה שהוא לא עצמאי ולא מספיק גדול כדי לגדל ילד. המתלוננת לא רצתה להקשיב, היא עמדה על שלה שהיא כן תוליד את הילד. אחרי ההפלה היו ביניהם סכסוכים, היא אמרה לו שהוא לא אוהב אותה, אמרה לו "מה עם חתונה, אמרת שאתה רוצה ילד?" והוא אמר לה שהוא רוצה קודם לעמוד על הרגליים.

ביחס לגיוס, המתלוננת התנגדה לכך שיתגייס לצבא, אמרה שהוא נעדר הרבה זמן מהבית והיא רוצה לצאת, והוא אמר לה שאם היא רוצה לצאת שתצא.

הוא אישית אמר לאחותה מ. על ההיריון ועל ההפלה שהם עשו, זה היה בזמן שהם נפרדו, מ. אמרה לו שהם נפרדו מפני שהוא בגד במתלוננת והוא אמר לה שזה היה מפני שהיא הייתה בהריון והיה להם סכסוך קטן.

לשאלה מה עשה באותו סכסוך קטן אחרי ההפלה, אמר "מה יכולתי לעשות, בן זוג שלי נכנסת ללחץ, למצב של קריזה ממש, אני לא יודע, אני לא רגיל לראות דברים כאלה, וממש אדם שממש נפגע ממשו, ואחד לא אוהב אותי ואני לא רוצה לראות אותך, ועכשיו אתה גם מגרש אותי מהבית וכל הזמן שהיית איתי אתה משקר לי, וכל זה בצעקות, מה אני יכול לעשות, להגיד לה תירגעי, אז עשיתי לה ככה כאילו תירגעי (מדגיש תנועת הנפת יד וסיבוב של כף יד)"

בהמשך אמר הנאשם: "זו לא סטירה, ... מה יכולתי לעשות, נתתי לה סטירה כזאת, סטירת הרגעה, לא בכיוון

של הפה, מעולם לא היו דברים כאלה".

לשאלה למה הם נפרדו אמר: **"לדעתי, זה בגלל הסטירה הזאת, אבל יש מעבר, כשמסבירים את כל הסיפור לכן היום אני עצור".**

לשאלה למה נפרדו אמר ש"זה בגלל אותו מקרה, גם לא הייתי קורה לזה פרידה".

לשאלה איך קבעו להיפגש אצלו ומה היה, אמר שבאותו יום חזר מהבסיס בסביבות השעה 11:00-12:00 אסף את כל הדברים של המתלוננת, שם אותם בתיק והעביר את הדברים לביתה של אחות המתלוננת, שוחח עם האחות, ונודע לו ממנה שהמתלוננת רוצה לבוא לדבר אתו, ואז הוא התקשר אליה, ואמר לה שהוא שמח שהיא רוצה לבוא ולדבר אתו, **"פתאום מה קרה, פתחת את העיניים, הבנת איפה טעית ואיפה לא"**, והם קבעו שביום שלמחרת ייפגשו, כרגיל הוא ירד למטה, כשלא ראה אותה שבוע, שבועיים חיבק אותה והם עלו למעלה הביתה היו שכנים למטה בספסל, ראו אותם, הוא חיבק אותה ומן הסתם הייתה גם נשיקה והם הלכו יחד.

לדבריו, הוא לא חיבק אותה בכוח תוך שהיא צועקת. הם נכנסו לחדר, כשאחותו נ. הייתה בבית, והתחילו לדבר על מה שקרה.

ב-18.8 לפני כן, כשהיה יום חמישי בלילה, הוא היה עם ידידה שלו, פ, מתחת לבית, ואז המתלוננת התקשרה לפ, היא שמה את השיחה על רמקול ברקע שמעו מוזיקה ואנשים צועקים, המתלוננת אמרה בשיחה לפ שהיא לא יכולה בלעדי הנאשם, שהיא חושבת עליו כל הזמן, שיש במסיבה הרבה בנים והיא לא יודעת אם להתחיל עם בנים. כמו כן אמרה שהייתה שם עם חברתה א.

בהמשך לאירוע בביתו ביום 23.8, הוא שוחח אתה על האירוע בלילה אצל פ, והיא הכחישה שהייתה באותה מסיבה, בתגובה הוא אמר לה שהיה נוכח בשיחה שלה עם פ, ואז היא נכנסה שוב לפאניקה, והוא אמר לה **"תתעוררי"** עם היד ככה בסיבוב וזה יצא סטירה (העד מדגים בידו הושטת הזרוע קדימה וסיבוב) ואמר לה שהיא לא צריכה להכחיש שתגיד שלא משנה מה היה שהיא אוהבת אותו והוא יחיה עם זה, גם אם הוא נקרע מבפנים, ושניהם בכו, התנשקו ושכבו.

לשאלה איך מהתנועה של היד הגיע לסטירה, אמר שלא היה קורא לזה סטירה "זה ניעור כזה", **"היא נכנסה ללחץ והיסטריה, אז כאילו לא הייתה דרך אחרת, מה היית יכול לעשות"**.

כשנאמר לו שהמתלוננת אמרה שהם שכבו מפני שהוא הרביץ לה ופוצץ אותה במכות, אמר שלא היה דבר כזה, אבל כל זוג **"כן יש עליות וירידות אצל כל אחד זה ככה"**, "אבל פיצוצים, עפה על שידה וגולה בראש והיקי על הצוואר, שזה שטף דם פנימי, או מכת אלימות אני לא יודע איך היא אומרת את הדברים, אני בטוח שאם תשאלו כל זוג, יש עליות וירידות אבל לא מכות ופיצוצים כמו שהיא אומרת".

לגבי יחסי מין, אמר שזה היה תמיד בהסכמה מלאה, **"אבל במקרים של מחזור או שלא הייתה נוטלת גלולות, אז מן הסתם אין מצב לקיים יחסי מין"**.

ביחס לאחותו נ., אמר שהוא ידע שהיא תמיד בחדר של אמו, אבל לפני שיצא מהחדר להיכנס למקלחת, רצה לשאול אותה דבר מה ואז הבין שהיא לא בבית, נודע לו על כך לפני שנכנס למקלחת אחרי הריב וההשלמה וקיום יחסי מין, היא שאלה אותו אם נשאר בגדים אצלו ואמר לה שלא, שאת הכל הוא שם אצל אחותה, ונשארו 2-3 חולצות הוא שם אותם

בתיק והם יצאו מהבית עם חיבוק כרגיל לתחנה המרכזית, יד ביד הם קבעו שהיא תחזור, שיפגשו, שהיא תודיע לו מתי היא יוצאת מקרית גת ושהוא יחכה לה באשדוד בתחנה המרכזית, שהיא תחזור אליו באותו יום מאוחר יותר.

כשחזר הביתה המשיכו להתכתב בפייסבוק, דיברו על הנסיעה, **"אהבה, געגועים, זוג", היו צחוקים, אמרה שהיא מתגעגעת, אוהבת אותו, נהנתה מאוד, מחכה לעוד "היום בערב שניפגש תבין"**.

ביחס לטענה שהוא הכריח את המתלוננת לקיים אתו יחסי מין אנאליים ואוראליים, אמר שהוא כן קיים אתה יחסי מין בכל הצורות והתנחות בהסכמה. הוא זוכר מקרה בסילבסטר 2011, הם קיימו יחסי מין אנאליים בהסכמה.

לשאלה למה שמר על זכות השתיקה בחקירתו האחרונה, אמר שהוא היה בחדר חקירות קטן, והחוקר לא שמר על זכותו להביא לו עורך דין כדי שיוכל להתייעץ אתו בפרטיות.

בחקירה נגדית נשאל אם שוחח עם המתלוננת בפייסבוק שיחה נוספת לאחר האירוע לפני שנעצר, ואמר שהייתה שיחה נוספת שהוא התקשר אליה, ולא ידע שהשיחה מוקלטת. באותה שיחה אמרה לו "למה הבאת לי כפה", ושהיא לא רוצה לראות אותו יותר בחיים, אבל אחר כך אלקחה את הטלפון ואמרה שאם הוא יתקשר אליה פעם נוספת הוא יתחרט על כך כל החיים שלו.

כמו כן, אמרה לו באותה שיחה "למה עשית לי את זה, למה העפת לי כאפה", והוא אמר לה שכל המילים האלה שהיא אוהבת אותו היו **"סתם?"**, פרט לכך לא שוחחו עד העימות.

כשנשאל אם היא לא אמרה לו בשיחה הזאת שהוא שכב אתה בבית, אמר שלא היה דבר כזה.

כשנאמר לו שבמסמך של החוקר הוא שאל אותה מתי היא מגיעה, אמר שהוא מתעניין מתי תגיע. והיא אמרה שהיא לא רוצה לראות אותו והוא התעניין מה קרה פתאום.

כשנאמר לו שהחוקר שמע שהיא אמרה לו **"לא עושים דבר כזה לבחורה, נתת לי כאפה הורדת לי את הבגדים ושכבת איתי בכוח"**, אמר **"איזה כוח ואיזה נעליים? אמרה או לא אמרה אני לא זוכר, אבל אני יודע שזה לא יכול להיות ששכבתי אתה בכוח והורדתי לה בגדים"**,

בהמשך אמר שאת הדברים האלה היא אמרה לו בעימות, הוא לא זוכר שהיא אמרה לו את הדברים בטלפון. בהמשך אמרה שהוא נכנס להלם שהוא נזכר שאמרה לו שהוא הוריד לה בגדים אבל היא לא הזכירה שם כוח.

בתגובה לכך הוא ענה מתוך הלם **"איך עשית כזה דבר, שלא היה בפה ושום נעליים, ומה פתאום לשכב בכוח, את מבינה מה את עושה בכלל"**, השיחה הזאת הייתה בעימות.

בשיחה הטלפונית אמר לה שלא היה דבר כזה אם הוא זוכר נכון.

לשאלה אם הוריד לה בגדים, אמר **"איך היינו שוכבים? הורדתי לה בגדים מן הסתם"**.

לשאלה אם נתן לה סטירה כמו שאמר קודם אמר **"סטירה? עוד לפני שבכלל צעקה, גם לא הייתי אומר שזה סטירה, כי זה היה "תתעוררי" כזה, באותו רגע לא הייתי קורא לזה סטירה, מה עכשיו פאניקה, אני יודע מה**

היה במסיבה, תעני נכון וזהו, בסדר אני אצטרך לחיות עם זה, אבל אני יודע מה היה שם, למה לשקר לי?"

כשנשאל אם נתן לה מכה בלחי עם היד שלו, אמר **"כן, סטירה, כן"**.

בהמשך אמר לגבי הסטירה שהיום הוא מבין שזאת סטירה אבל באותו זמן חשב שזה **"תתעוררי"** (מדגים סיבוב של כף היד עמ' 135), **"זה לא שאני מסובב את הפנים שלה, אלא שהיד מסתובבת אז אולי האצבעות פגעו בה"**.

בהמשך אמר : **"אני גם הבנתי את הטעות שלי שאולי הייתי אגרסיבי יותר עם היד שסובבתי, בהמשך דיברנו"**

לשאלה אם בחקירה ת/2 אמר את האמת, אמר שיכול להיות שלגבי הסטירה הוא קצת סטה בגלל הלחץ שהיה עליו וההלם, לגבי הכאפה אמר שלדעתו **"זה לא כאפה זה סוג של רוח כזה"**, **(עושה סיבוב יד, עמ' 137)**.

לשאלה אם הוא נפרד ממנה או שהיא עזבה אותו, אמר שמהצד שלה אמרה שצריך פסק זמן לחשוב, והוא הסכים לכך.

בהמשך בדיון מיום 30.10.12 נשאל על כך שבחקירה הראשונה ובשנייה ובעימות לא הזכיר כלל שהייתה אלימות למרות ששאלו אותו על כך, ורק בחקירה השלישית אמר שהייתה כאפה, והשיב **"כי זה לא אלימות"**.

לשאלה מדוע בחקירה מיום 25.8 אמר שכשנכנסו לבית, נ. אמרה לו ולמתלוננת שלום, והשיב שהוא נופף לה לשלום והיא כנראה לא שמה לב.

בהמשך נשאל על כך שבחקירה מיום 25.8 נשאל אם אחותו הייתה בבית במשך כל זמן שהות המתלוננת אצלו ואמר שהוא חושב שכן, כי יצא לשתות וראה את נ. במחשב, בעוד שנ. אמרה במשטרה שבערך כשעה אחרי שהגיעה המתלוננת היא עזבה את הבית, אמר שחשב שהיא בבית והוא גילה שהיא לא בבית כשנכנסו להתקלח.

לשאלה למה במשטרה כשכבר ידע שלא הייתה בבית אמר שהיא כן הייתה בבית, אמר שהוא נלחץ מכל מיני שטויות ששמע ממנה שהיא מעלילה עליו.

בהמשך אמר שביום התלונה הם סיימו לקיים יחסי מין והוא הרגיש שהכל בסדר, ושאל בעיות, ונשאל על כך שאחותו אמרה שבסביבות השעה 18:20 כשהיא חזרה מהעבודה הוא סיפר לה שנתן למתלוננת כפה והוא מרגיש עם זה לא טוב, בתשובה לכך אמר שזה נוגע למה שהתקשר למתלוננת באמצע החקירה ולכך שא אמרה לו שאם יתקשר אליה הוא יצטער על כך כל החיים שלו, ובגלל הדברים שנאמרו על ידי המתלוננת בשיחה והדברים שנאמרו על ידי א הוא נלחץ.

לשאלה אם יש לו הסבר, למה התלוננה לאחר שהכל היה בסדר כשלושה שבועות לאחר ההפלה אמר שהוא יודע שזאת נקמה, כי לא עבדה כשהוא היה בצבא, וזה לא מכובד, והחליטו שהיא תחזור להוריה, הוא היה בצבא ולא יכול היה לפרנס, הוא חשב שבמצב הזה היא לא עשתה כלום, אמו תמיד העירה לה על כך, והייתה אומרת לו שהיא לא אוהבת אותה ולא מכבדת אותה.

לשאלה למה מיד לאחר שהכל היה בסדר והם חזרו, היא תלך להתלונן אמר שהוא לא מבין שהיא בכלל לא אהבה אותו, הוא מתפלל למה הייתה אותו, אם זה בגלל האהבה שלהם במיטה, הוא יכול להבין.

בחקירה חוזרת נשאל לגבי סדר האירועים, ואמר שקודם הבין שמשו לא בסדר, אח"כ הייתה השיחה שלו עם א ועם המתלוננת, לא ידע בהתחלה שהיא בחקירה עם א, ואח"כ הוא אמר לנו שהוא סטר לה ואולי בגלל זה היא כועסת ולא רוצה לדבר אתו.

ב. עדות הנאשם בשנית לאחר הגשת תכתובת הפייסבוק:

במסך 74-76 בקובץ של המתלוננת בשיחה מיום 19.8.11 הנאשם רושם: "לא כפה, זה הכל אך ורק, אך ורק עצמך, בחירה שלך, טעות שלך ולא שלי. לא אני זה שעשיתי אתמול טעות אלא את". בקשר לכך, הוא מתכוון לאותה מסיבה עליה הם דיברו.

בעמ' 606 שיחה מיום 19.8.11 עם חברה בשם ש הוא אומר: "באמת שאני אוהב אותה אבל כואב לי הלב עליה". בהמשך הנאשם אומר: "ש, תראי, אם היא באמת חשובה לך אז דברי אתה ותכריחי אותה לבוא לדבר איתי למה אני לא יכול, כבר אני אותה אוהב, רציתי להתחתן אתה".

בעמ' 494 ביום 20.8.11 הוא מנהל שיחה עם א, הוא אמר: "פשוט התרגלתי אליה יותר מדי, ועכשיו קשה לי שהיא לא פה ... מרגיש משהו חסר לי כזה".

בעמ' 289 בתכתובות הפייסבוק שהוגשו כתב הנאשם שביום 21.8.11: "ימי רביעי, חמישי, שבת היא אצלי", זה היה לאחר שהיא הפילה, היא כבר לא הייתה יכולה להתגורר אצלו, והם קבעו שהוא יחזור לבסיס והיא תחזור להורים שלה ושתחזור אליו בימי חמישי, שישי, שבת.

בעמ' 292 ביום 21.8.11, מדברת איתו שרונה, שם הוא אמר:

"אחרי כמה ימים אני רואה הודעות - אוהבת אותך, לא יכולה בלעדיך, אני צריכה אותך, כיף לשמוע את הקול שלך", ובהמשך הוא אמר "יום אחרי זה, כאילו לא מכירה אותי".

בעמ' 293, שיחה מיום 21.8.11, עם שרונה, שם הנאשם רשם: "יום שישי היא השתכרה, התקשרה לידידה שלי, אומרת לה "אני לא יכולה בלעדיך, אני צריכה אותך וזה, אני אוהבת אותך" זה מתייחס לאותה מסיבה עליה העיד.

בשיחה מס' 324 מיום 23.8.11 בשעה 17:30 שיחה עם קלייד אמר הנאשם:

"היום (שם המתלוננת) באה אליי, זינתי אותה, וזהו. איך שליוויתי אותה לתחנה היא הגיעה לבית. עושה לי - לא רוצה לשמוע אותך, לא לדבר אתך, לא כלום, ... וחסמה אותי, יען ... למה היא באה? שאני אזיין אותה".

לשאלה מתי אמרה לו את המילים "אני לא רוצה לשמוע אותך, לא לדבר אתך", אמר שזה היה מספר שניות לפני שהוא רשם את הדברים, היא אמרה את הדברים בטלפון. היום הוא מבין שזאת השיחה שהתנהלה אתה במשטרה.

בשיחה בעמ' 347 מיום 23.8.11, עם ענת, הנאשם כתב:

"(שם המתלוננת) היתה נסערת, "בהמשך שכבנו, הבאתי לה סטירה, אבל, אה, על זה שככה התייחסה אליי", לשאלה למה התכוון אמר ש"הוא התייחס למקרה שהיא הייתה היסטורית אחרי ההפלה אז לא הייתה לו דרך אחרת".

בהמשך רשם: אמרה שהיא רוצה לבוא בערב לדבר.

בשעה 16:11 כתב: "היא עושה לי למה הבאת לי כאפה, וזה, לא רוצה לראות אותך, סתם היא שיקרה לי שהיא רוצה לדבר, אוהבת וכל החרא הזה.

בעמ' 351: "היא הצליחה לבלבל אותי עוד פעם", ובהמשך: "אני מתוסכל מאוד".

בעמ' 635 בשיחה עם אותה ש מיום 23.8.11 עמ' 634, ש אומרת: "אני מבטיחה לך, אם אתה תיגע שוב ב(שם המתלוננת), אני אפרק אותך, שמעת? תתרחק ממנה".

הנאשם אומר: "אין מצב, אני אתעלל בה, לא הבנתי. למה עשית, לא הבנתי כלום?"

ביום 23.8.11 שעה 17:33 הנאשם אמר לש: "(שם המתלוננת) ואני קבענו, אני אוהב אותה".

בחקירה נגדית, נשאל על כך שנרשם "... זיינתי אותה וזהו אחי, איך שליויתי אותה לתחנה היא הגיעה לבית, עושה לי לא רוצה לשמוע אותך, לא לדבר אתך ולא כלום".

הנאשם נשאל על כך שבחקירה ראשית ייחס את הדברים האלה לערב בטלפון בעוד שמהרישום עולה שהיא אמרה לו את הדברים האלה כשליווה אותה לתחנה והגיעה הביתה, וזה היה בצהריים, ולשאלה היכן התכתובת בה אמרה שהיא אוהבת אותו, על כך אמר שהדברים נמחקו.

כמו כן, נשאל שבשיחה עם קלייד אמר "איך שליווית אותה לתחנה היא הגיעה הבית, אמרה לי לא רוצה לשמוע אותך ולא לדבר אתך" והוא לא אמר שקודם היא דיברה אתו, והיא אמרה לו שהיא רוצה להיפגש אתו.

על כך אמר הנאשם שלא מצא לנכון לספר לו על כל הדברים האלה.

בהמשך נאמר לו שהתכתובת מתאימה לשיחה עם המתלוננת כפי שנרשמה במזכר ת/5, שהיא אמרה לו שהוא נתן לה כאפה ושכב אתה בכוח, והדברים שהוא כותב לש מתאימים לכך, על כך אמר שהיא לא התלוננה באותו יום שהוא אנס אותה, זה נודע לו בחקירה, היא התלוננה על כך שהתעלל בה מבחינת כאפות. בהמשך אמר שהוא לא זוכר שהיא אמרה שהוא שכב אתה בכוח, הוא התקשר אליה והיא אמרה שהיא לא רוצה לדבר אתו.

בהמשך נשאל על כך שביום האירוע 23.8.11 בשעה 14:16 (שעון גריניץ' - שעה 16:09 ישראל), ש כתבה: "חתיכת בן זונה מסריח, ... אתה התעללת באחות שלי ועל זה אני לא אסלח לך בחיים ... אני נשבעת לך זה לא ייגמר ככה. אם תיגע בה שוב ... אני אפרק אותך" ועל כך אמר שזה לא מכות, זה בסך הכל סטירה אחת.

השיחה הנ"ל התקיימה ביום האירוע האחרון, לאחר שהמתלוננת עזבה את בית הנאשם, ולאחר שהמתלוננת שוחחה על

כך עם אחותה ועם חברתה א והדבר נודע גם לש, ועוד לפני השיחה של הנאשם למתלוננת במשטרה שהייתה לאחר סיום חקירת המתלוננת בשעה 17:45.

כשנאמר לו שביום האירוע ב-23.8.11 אין כל מחיקה בפייסבוק בינו לבין המתלוננת, אמר שאם היו בודקים את זה ביום האירוע היו רואים שהייתה התכתבות והוא עומד על כך שהייתה התכתבות שנמחקה.

לשאלה למה לא הביא בעצמו את התכתובת הזאת למשטרה, אמר שביקש מאחותו להביא, הוא נתן לה את הסיסמא, אך היא לא הצליחה להיכנס, וגם הוא עצמו ניסה להיכנס לאחר שהשתחרר ממעצר, לאחר 10 חודשים.

כשנאמר לו שבקבצים שהתקבלו יש הרבה שיחות גם עם אחרים ויש ציון של שיחות שנמחקו, ואין כל שיחה כזאת בינו לבין המתלוננת באותו יום, אמר שהוא כן שוחח אתה בפייסבוק באותו יום.

לשאלה בחקירה חוזרת איך הודיעה לו המתלוננת לרדת למטה ביום האירוע, אמר שזה היה ב-SMS מהפייסבוק.

ג. ראיות נוספות מטעם הנאשם

מטעם הנאשם העידה אימו, שכנה של הנאשם, אחות הנאשם נ, שהעידה בשלב של ראיות ההגנה בהסכמת הצדדים אף שאמרתה הוגשה קודם לכן בשלב של ראיות התביעה, הוגשה תכתובת של הפייסבוק שנתקבלה מהחברה לפי בקשת ב"כ הנאשם, בעזרתה האדיבה של ב"כ המאשימה, הנאשם עצמו העיד בשנית לאחר שהתקבלה תכתובת הפייסבוק גם המתלוננת העידה בשנית לפי בקשת ב"כ הנאשם בעקבות קבלת התכתובת של הפייסבוק, כמו כן הוגש מכתב הבהרה של עו"ד צרי ביחס לראיון שלו עם המתלוננת והעיד גם בן זוגה של חברתה של אם המתלוננת.

לטענת ב"כ הנאשם היה בראיות הנ"ל כדי לתמוך ולחזק את גרסת הנאשם.

6. דיון

א. המחלוקות בין הצדדים

המחלוקת העיקרית בין הצדדים הינה מחלוקת עובדתית, ביחס לעובדות המהוות את העברות המיוחסות לנאשם, וביחס לעובדות נלוות, כמו השאלה אם לאחר אירוע המכה באמצע חודש אוגוסט 2011, הם נפרדו כטענת המתלוננת, או שהם היו עדיין בקשר, כפי שטוען הנאשם, גם ביחס למועד האירוע האחרון.

יש לבחון האם יש להעדיף את עדות המתלוננת ואת ראיות החיזוק של המאשימה, או את עדות הנאשם וראיות החיזוק של הנאשם.

ככל שתועדף עדות המאשימה ועדיה, האם יש בעדות המתלוננת ויתר ראיות החיזוק כדי להוכיח את ההאשמות המיוחסות לנאשם מעבר לספק סביר.

ככל שיש עובדות הנסמכות על עדות המתלוננת בלבד, יש לבחון האם יש בעדותה בלבד כדי לעמוד במבחן הוראת סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971, ביחס להרשעה על פי עדות יחידה.

ב. המסקנה

לאחר עיון בראיות ובסיכומי הצדדים נראה לי שיש להעדיף את עדות המתלוננת שנראית לי סבירה ומהימנה, ומחוזקת בראיות נוספות, על פני עדות הנאשם שנראית לי בלתי סבירה ובלתי מהימנה, ואין בעדות זאת בראיות הנוספות של הנאשם ובטענות ב"כ הנאשם, כדי לערער או כדי להחליש את גרסת המתלוננת ויתר עדי התביעה, או כדי לעורר ספק סביר שלא הוסר בקשר לכך, הן ביחס לשני האירועים האחרונים והן ביחס לאירועים הקודמים, שגם הם נתמכים ומחוזקים בקשר שלהם לאירוע האחרון ובראיות נוספות. מכל מקום עדות המתלוננת די בה כעדות יחידה כדי לבסס הרשעה על פי עדות יחידה לפי סעיף 154א(ב) לפקודת הראיות[נוסח חדש], התשל"א-1971.

לאור זאת אני ממליץ לחברי להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ג. ניתוח הראיות

עדות המתלוננת ביחס לשני האירועים האחרונים

עדות המתלוננת הייתה נרגשת, ניתן היה להתרשם בעדותה שהיא תיארה דברים שחוותה. ניכר היה הקושי במסירת העדות, שהייתה כרוכה בשחזור אירועים וחוויות קשות, תוך השתהות, השפלת מבט, אנחות, בכי ודמעות.

עדותה הייתה קוהרנטית, למעט סתירות שנמצאו ביחס למועד בו היו האירועים הקודמים, שאותן ניתן להסביר לאור הזמן הרב שחלף והסברים נוספים, כמפורט להלן.

המתלוננת נחקרה ארוכות בשלב ראיות המאשימה, ואף העידה שנית לאחר גמר ראיות ההגנה, לאחר שהתקבלו מסמכי הפייסבוק, לפי בקשת ב"כ הנאשם, ונתנה תשובות סבירות ומניחות את הדעת לכל השאלות שנשאלה. בעדותה המאוחרת, הייתה תמיכה נוספת במהימנות גרסתה בכך שניכר בה שהיא התעשתה ועמדה בצורה נחרצת ובוטחת על כך שהיא זוכרת את עיקרי הדברים הרלבנטיים, אף אם לא זכרה פרטים שוליים.

הסבריה ביחס להתנהלותה מתאימים להתנהלות של נפגעות עבירות מין על ידי בן זוגן. מתלוננת כזאת נמצאת מטבע הדברים במצב של בלבול וסימביוזה, כאשר היא מותקפת ע"י בן זוג אותו היא אוהבת ואתו היא מתגוררת בביתו ומקיימת אתו חיים זוגיים בהסכמה כדבר שבשגרה, ולפתע היא צריכה להחליט מה עליה לעשות בעת שהותקפה בסטירה, בכאפה או בעת שנכפו עליה יחס מין.

במיוחד קשה היה לה הדבר בעת שהייתה מבודדת מהוריה, מבני משפחתה ומחברותיה, ובעת שהייתה לה התלבטות אם להיפרד ממנו או לסמוך על הבטחותיו שהדברים לא יקרו שנית.

נראה לי שהמשבר בין המתלוננת ובין הנאשם החריף בעקבות ההיריון וביצוע ההפלה, בה לא רצתה המתלוננת, והעובדה שהנאשם שרצה בהתחלה בהריון, שינה את דעתו בקשר לכך ודרש ממנה לבצע את ההפלה בניגוד לרצונה, בשל השפעה של חברים בצבא ובשל העמדה הנחרצת של אמו שאם לא יבצעו את ההפלה תסיר מהם כל אחריות. המשבר אף החריף מעבר לכך, בסמוך לפני האירועים האחרונים, אך נראה לי שבכל אלה אין כדי להצביע על כך שהמתלוננת תעליל על הנאשם עלילה של תקיפות אלימות ואונס, כפי שמסרה בעדותה.

ביחס לאירוע האינוס האחרון שהיה הטראומטי מכולם, המתלוננת סיפרה על כך מיד בהגיעה הביתה לאחותה. אחותה העידה על כך שהיא חיכתה שתתקשר ובשעה

15:00-16:00, היא, האחות, התקשרה למתלוננת שסיפרה לה שהיא נוסעת למשטרה ולבית החולים, כי הנאשם לקח אותה בכוח לבית, שהיא פחדה לצעוק, הוריד לה את הבגדים, זרק אותה למיטה והתחיל לאנוס אותה. כמו כן, התקשרה לחברתה א, סיפרה לה על העניין, ויחד אתה ניגשה למשטרה.

חברתה א. העידה שהמתלוננת התקשרה, הייתה בוכייה, ביקשה שתבוא אליה, ובמשטרה היא שמעה שהנאשם אנס אותה. לדברי א. היא לא אמרה לה לפני הגעתם למשטרה שהוא אנס אותה אלא רק שהוא הרביץ לה והיא שמעה על האינוס רק בעת שהייתה נוכחת בחקירת המתלוננת במשטרה. בעניין זה נראה לי שיש להעדיף את גרסת המתלוננת, שכן הסתם זכרה היטב את הדברים, ביחס למועד בו ספרה לה על האינוס. **מכל מקום עדותה של א מחזקת את עדות המתלוננת בכך שהתייחסה למצבה הנפשי ולכך שהייתה בוכייה, ובקשה ממנה לבוא אתה למשטרה.**

עדות האחות והחברה נראות לי סבירות ומהימנות. אין מדובר בעדויות כבושות, והן אף נתמכות בחלק מהעובדות הנוגעות לאלימות הנאשם, עליהן העידה המתלוננת, בעוד שהנאשם הכחיש אותן תחילה באמרותיו הראשונות, והודה בה, רק בשלב מאוחר יותר, והן נתמכות גם בעדות אחות הנאשם נ., שסיפרה שהנאשם סיפר לה על כך שנתן סטירה למתלוננת ביום אירוע האינוס, דבר שהוכחש על ידיו בתחילת אמרתו הראשונה ובעימות.

אין זה סביר שנפגעת מין כדוגמת המתלוננת שהייתה מתכננת עלילת אונס כנגד הנאשם, כפי שטען הנאשם, הייתה מספרת על כך מיד לאחותה ולחברתה, מבקשת מהחברה שתבוא אתה למשטרה, ומביימת בפני חברתה את הדברים שספרה לה ומציגה בפניה מצב נפשי קשה מזויף.

החוקר נחום מליחי רשם מזכר (5/ת) והעיד, שבשיחה הטלפונית של הנאשם למתלוננת בעת שתוחקרה ביום האירוע האחרון, אמרה המתלוננת לנאשם: **"לא עושים דבר כזה לבחורה, נתת לי כאפה והורדת לי את הבגדים ושכבת איתי בכוח"** והנאשם השיב **"לא אמרת לי"**.

בכך יש ראשית הודיה של הנאשם שלא הכחיש מיד את הדברים מכל וכל, וטען רק שלא אמרה לו. כמו כן, העיד החוקר שהמתלוננת הייתה בוכייה מאוד ונסערת במהלך השיחה, כאשר מצבה הנוכחי יש בו כדי לחזק את עדותה.

בעניין זה נראה לי שיש להעדיף את עדות החוקר שנראית לי סבירה ומהימנה על פני עדות הנאשם, שהכחיש את הדברים. עדותו אינה נראית לי סבירה ומהימנה כאמור לעיל וכמפורט להלן.

מהתמונות שהוגשו, עדותו של החוקר אמנון גנאור ועדות אחותה של המתלוננת, עולה שנגרמו למתלוננת חבלות התואמות את גרסתה של המתלוננת.

עדות המתלוננת ביחס לאירועים הקודמים

עדות המתלוננת ביחס לאירועים הקודמים מעוררת שאלה בשל כבישת העדות במהלך כל התקופה ובשל העובדה שבאמרותיה הראשונות נמנעה מלהעיד על כך ואף אמרה במפורש שלא היו אירועים קודמים. היא העידה על כך רק בעקבות הריאיון עם הפרקליט, עו"ד יריב צרי, בו התעוררה השאלה אם היו אירועים נוספים, שאז סיפרה לו על

האירועים הקודמים והוא הפנה אותה להעיד על כך במשטרה.

יצוין שבהלך הדיון הוגש מכתב של עו"ד יריב צרי שראיין את המתלוננת, בו נאמר שלמיטב זכרוננו המתלוננת הסבירה בראיין אתו כי לא פירטה את הדברים הנוספים בחקירה הראשונה מכיוון שלא נשאלה על כך, ומכיוון שהחוקרים התמקדו באירועים הסמוכים למועד הגעתה למשטרה. (נ/3 - תרשומת של ב"כ המאשימה עו"ד יריב צרי)

עדות המתלוננת ביחס לאירועים הקודמים מעוררת שאלה, גם בשל כבישת העדות, דבריה במשטרה שלא היו אירועים קודמים, סתירות בעדותה ביחס למועד בהם אירעו שני האירועים הקודמים - האנאלי והאוראלי, אם זה היה כשלושה - ארבעה חודשים לפני שנפרדו (ת/6 עמ' 2), בסמוך לפני הפרידה, לפני הגיוס או במהלך הגיוס.

בקשר לכך נראה לי שהסבירה של המתלוננת ביחס לכבישת העדות לגבי האירועים הקודמים וביחס לסתירות עליהן הצביע ב"כ הנאשם, היו סבירים ומהימנים. אכן, ביחס לעיתוי בו אירעו האירועים הקודמים, מסרה המתלוננת מספר גרסאות שונות, כמו מספר חודשים לאחר שהחלה להתגורר בבית הנאשם, שלושה ארבעה חודשים לפני האירוע האחרון, לפני הגיוס, במהלך הגיוס או סמוך לסיום הקשר ביניהם. בסופו של יום, כאשר נחקרה על כך, אמרה בעדותה בבית המשפט על כל האפשרויות הנ"ל שאינה זוכרת במדויק, את המועד שהרי לא רשמה יומן בקשר לכך. הפער בין הגרסאות השונות אינו כה גדול בנסיבות העניין, שכן היא התחילה להתגורר אצל הנאשם זמן מה לאחר תחילת שנת הלימודים, המתחילה בחודש 9/10, כך שהמועד של שלושה - ארבעה חודשים לאחר מכן, אליו התייחסה המתלוננת בחקירתה במשטרה ביחס לשני האירועים הקודמים, או שלושה - ארבעה חודשים לפני האירוע האחרון, מגיע העניין לתקופה שבין החודשים ינואר למאי 2011, מועד המתאים בערך לאמרותיה במשטרה, על פיו נכתב כתב האישום, על פיהם היו האירועים הנ"ל כשלושה ארבעה חודשים לפני החקירה, בעוד שמעדותה בביהמ"ש נראה שהאירועים היו במועד מאוחר יותר, בעת שהיה בצבא, זמן קצר לפני כן, או אף בסמוך למועד האירועים האחרונים.

בקשר לכך נראה לי שבשל העובדה שלא סיפרה על אירועים אלו לאף אחד עד לריאיון בפרקליטות, הייתה המתלוננת צריכה להסביר לעצמה ולאחרים, מדוע המשיכה להיות עם הנאשם בקשר על אף אותם מעשים קשים, וההסברים לכך נעו בין העובדה שלא היה נעים לה לספר על כך, הסבר שנראה לי סביר, שבעת שהעידה לראשונה במשטרה הייתה המומה מהאירועים האחרונים והתמקדה בהם, בעוד שהאירועים הקודמים נשכחו ממנה באותה עת, הסבר שאף הוא נראה לי סביר, והעובדה שהיא אהבה אותו והחליטה להמשיך אתו בקשר בהסתמך על הבטחותיו שהדבר לא יקרה שנית, הסבר שנראה לי אף הוא סביר, ביחס לנפגעת עבירת מין על ידי בן זוג.

בקשר לכך נראה לי סביר שהעיתוי בו העידה על האירועים הקודמים היה יכול להשפיע על הבחירה של המתלוננת בין ההסברים השונים ועל זיכרונה ביחס למועד בו אירעו האירועים הקודמים,

נראה לי סביר שאירועים אלו נדחקו ולא הושם עליהם דגש בעת שמסרה את אמרתה הראשונה במשטרה, בשל ההלם בו הייתה, ורק בעקבות הריאיון עם הפרקליט, היא התעשתה וסיפרה לו על כך.

באותה עת, בחקירתה במשטרה, היא זכרה שאירועים אלו התרחשו כשלושה-ארבעה חודשים לפני כן, ולא במועד סמוך לאירוע האחרון כפי שספרה בבית המשפט,

ביום 16.4.12, כשמונה חודשים לאחר מכן, (כאשר העידה בבית המשפט) בעת שזיכרונה היה מרוחק יותר ביחס למועד בו התרחשו האירועים הקודמים, במרחב הזמן הרב שחלף, היה קשה לה לזכור את המועד המדויק בו אירעו אירועי

המין המוקדמים, והיא התקשתה להסביר לעצמה ולאחרים מדוע נשארה עם הנאשם בקשר תקופה כה ממושכת לאחר אותם מעשים קשים. במצב זה בו לא זכרה את המועד המדויק בו אירעו אותם אירועים, היה זיכרונה לגבי מועד האירועים הנ"ל מושפע מהצורך להסביר לעצמה ולאחרים מדוע היא נשארה עם הנאשם בקשר באותה עת, תקופה ממושכת, לאחר שביצע בה אותם מעשים קשים.

נראה לי שאין בדברים משום סתירה מהותית שיש בה כדי לערער או כדי להחליש את מהימנותה.

עיקרי הדברים בעדותה בבית המשפט היו שאינה זוכרת את המועד המדויק של האירועים הקודמים, שלא רשמה את הדברים ביומן וסיפרה על כך לפרקליט ובאמרתה המאוחרת במשטרה. נראה לי כסביר שזיכרונה היה טרי יותר בסמוך לאירועים האחרונים, ועל כן, כאשר אמרה אז שהאירועים היו במועד מוקדם יותר כשלושה או ארבעה חודשים לפני כן, היו הדברים טריים יותר בזיכרונה, בעוד שבעדותה בבית המשפט, שהייתה כשמונה חודשים לאחר האירועים האחרונים, זיכרונה ביחס לעיתוי המדויק בו אירעו האירועים הקודמים היה עמום ונע במרחב של תקופה לא קצרה של כשנה שקדמה לכך, (בין מועד סמוך לפרידתה מהנאשם ובין מועד של כשלושה-ארבעה חודשים לפני האירועים האחרונים, או אף לפני כן).

ביחס לעיתוי של האירועים הקודמים, נראה לי שיש להעדיף את גרסתה במשטרה שהדבר היה כשלושה חודשים כשלושה ארבעה חודשים לפני האירוע האחרון, ומכל מקום, יהא המועד בו אירעו האירועים אשר יהא, אין בסתירות עליהן הצביע ב"כ הנאשם כדי לערער את גרסת המתלוננת או כדי להחליש את מהימנותה בעניין זה.

דבר זה גם מסביר את הנימוקים השונים עליהן הצביעה המתלוננת בקשר לכך שלא נפרדה ממנו, ובקשר לכך שלא העידה על כך באמרתיה הראשונות במשטרה. ההסברים שנתנה שלא היה נעים לה, ששכחה מהם, או שבמשטרה לא שאלו אותה על כך, אינם מצביעים על סתירה מהותית. בקשר לכך, נראה לי כסביר שתחילה לא היה לה נעים לספר גם בגלל הבושה וגם בגלל תחושת האשמה על כך שהמשיכה בקשר אתו גם לאחר המעשים הקודמים, ועל כן באמרות הראשונות התמקדה באירועים האחרונים, הכאפות והאונס האחרונים, שהיו טראומטיים ביותר. לא היה לה נעים לספר אז על האירועים הקודמים, הדחיקה אותם ושכחה לספר עליהם. דהיינו האירוע האחרון הוא שהביאה להתלונן, עליו הושם הדגש בחקירה גם מבחינתה, והיא גם לא ששה להזכיר בנסיבות אלה את האירועים הקודמים.

אף כשנשאלה במפורש על ידי החוקר אם היו אירועים קודמים, נמנעה מלספר על כך ולא ראתה את הדבר כשקר מנקודת ראותה הסובייקטיבית, בגלל הקושי לספר על כך, השכחה, ההדחקה וההלם בו הייתה שרויה באותה עת. גם בעת שהייתה אצל ד"ר היס היא התמקדה באירוע האחרון שהיה הטראומטי ביותר, שארע בסמוך לאחר פרידתם, ביום בו התלוננה לראשונה.

הסבר זה מסביר גם את כבישת העדות ביחס לאירועים הקודמים, ומסביר מדוע העידה עליהם רק בחקירה המשלימה לאחר הריאיון עם הפרקליט. נראה סביר שלאחר שהגיעה לריאיון אצל הפרקליט, ששה ימים לאחר חקירתה הראשונה, הייתה רגועה יותר, ומשנתבקשה ע"י הפרקליט לספר על האירועים שהיו לה עם הנאשם, אזרה עוז בנפשה וסיפרה גם על האירועים הקודמים.

גם על אירועי האלימות הקודמים נמנעה מלספר באמרתה הראשונה, ורק באמרה מאוחרת סיפרה על כך. הנאשם עצמו אישר שסטר למתלוננת באירוע האונס הנטען ובאירוע קודם, הואיל ולטענתו הייתה היסטורית לאחר ההפלה, ולדבריו על מנת ל"הרגיע" אותה סובב את ידו לכיוון לחייה. גם אחות המתלוננת מ. העידה ששבועיים לפני המקרה

ראתה שהיה לה סימן והשפתיים שלה התנפחו, (עמ' 15 ש' 17-25). גם הנאשם אישר לאחותו נ. שהוא נתן לה מכה במהלך אירוע האינוס הנטען על ידי המתלוננת.

הדבר מראה שגם על אירועי האלימות שלגביהם הודה הנאשם, לא סיפרה המתלוננת באמרתה הראשונה. בכך יש כדי לתמוך בטענתה שלא סיפרה גם על כל אירועי האלימות הפיזית והמינית באמרותיה הראשונות במשטרה.

במצב זה נראה לי שניתן הסבר סביר לכבישת העדות ביחס לאירועים הקודמים וניתן הסבר סביר מדוע סיפרה על כך דווקא בראיון עם הפרקליט, ואין בטענות ב"כ הנאשם ביחס לסתירות עליהן הצביע ובעובדה שלא נערכה תרשומת ע"י הפרקליט כדי לערער או כדי להחליש את מהימנות המתלוננת, גם ביחס לאירועים הקודמים.

ריאיון המתלוננת ע"י הפרקליט

המסגרת המשפטית

ב"כ הנאשם טען שהייתה חובה על הפרקליט שראיין את המתלוננת לערוך תרשומת של הריאיון בזמן אמת ולהעביר לו תרשומת מהריאיון, ולא היה די בכך שהפרקליט הפנה את המתלוננת לחקירה משלימה במשטרה.

ביחס לשאלה אם יש חובה להעמיד תרשומת של ראייון עד ע"י פרקליט נאמר בהחלטת ביהמ"ש העליון בבש"פ 3221/12 **פלוני נ' מ"י**, ע"י השופט הנדל, ואשר ניתנה (מיום 1.7.12), כי יש לבחון אם בראיון חשף העד פרטים חדשים מהותיים לכתב האישום, או רק בשינויים זניחים, או אם יש בראיון שינוי מהותי בגרסת העד, כאשר הספק פועל לטובת הנאשם.

ביחס לשאלה אם די בכך שהפרקליט יפנה את העד לחקירה במשטרה, או שיש להעביר אליו את התרשומת שנערכה ע"י הפרקליט, נאמר שיש לשקול את השיקולים הבאים:

א. האם בעקבות פרט חדש שמסר העד נשאל העד שאלות שנועדו להרחיב את היריעה העובדתית, והימצאותם של פרטים חדשים ומהותיים בגרסת העד אשר ראוי להעביר להגנה.

ב. הימצאותם של פרטים חדשים ומהותיים בגרסת העד בראיון בפרקליטות שלא באו לידי ביטוי או שנסתרו בחקירה המשלימה.

ג. האם מועד הריאיון היה לפני הגשת כתב האישום או לאחריו, כאשר ראייון לאחר הגשת כתב האישום יותר מנותק משלב החקירה, לעומת ראייון שנערך טרם הגשת כתב האישום. ראייון לפני הגשת כתב אישום טמן בחובו יותר חשש שהוא יגלוש להשלמת חקירה.

ד. זהות העד אתו נערך הריאיון אם יש לגביו הגבלות בחוק לפי הוראות החוק, כגון קטין, ככל שמדובר בתשאול חקירתי ולא בראיון לצורך התרשמות בלבד.

ה. אם מדובר בשינוי בגרסת העד, כאשר שינוי כזה מצדיק יותר היענות לדרישת הסנגור לקבלת מידע ביחס לאופן

התרחשות הריאיון.

בבש"פ 6507/09, **קצב נ' מ"י**, נאמר ע"י השופטת ארבל בהחלטה מיום 13.9.09, שתרשומת מראיון של עד לא תיחשב כחומר חקירה, אך אם העד מסר מיוזמתו פרטים עובדתיים חדשים ומהותיים, מחויב הפרקליט לתעד את המידע ולהביאו לידיעת ההגנה. כאשר נדרש עד לספר את גרסתו במספר הזדמנויות, ובמיוחד כאשר חלפו פרקי זמן שאינם קצרים מאז מתן הגרסה האחרונה בחקירה, שכיח שהעד יספר את סיפורו באופן שונה מעט מהגרסה שמסר בעבר.

כאשר מדובר בשינויים זניחים, אין התביעה נדרשת לתעד את הגרסה ולהעבירה לסנגוריה.

חובת התיעוד והעברתו לנאשם אינה חלה רק על פרטים עובדתיים חדשים ומהותיים, אלא על כל פרט שהתובע סיפר כי על פניו עשוי לסייע לנאשם.

בבש"פ 6740/13 **מ"י נ' פלוני**, נאמר ע"י השופטת ארבל, בהחלטה מיום 19.1.14, שבמקרה בו עולה מהריאיון פרט עובדתי חדש ומהותי לאישום ולהגנת הנאשם, שלא עלה מגרסת הנאשם, שומה על התביעה לקבל החלטה האם נדרשת השלמת חקירה, ואם לאו לתעד את המידע ולהביאו לעיון הנאשם.

עם זאת, נקבע כי אין בכך כדי להפוך את התרשומת לחומר חקירה ואין בכך כדי לחייב את הפרקליטות להעביר את החומר לנאשם בכל מקרה.

במקרה דנן

במקרה זה נראה לי שלאור העובדה שהמתלוננת סיפרה לראשונה על אירועי המין הקודמים רק לפרקליט, צריך היה הפרקליט לתעד את הדברים. בנסיבות העניין סבר הפרקליט כי לאור ההלכות שהיו באותה עת ניתן להסתפק בהפניית המתלוננת למשטרה, בייחוד לאור העובדה שהוא תיאר לה מועד לחקירה משלימה במשטרה באותו יום.

בדיעבד התברר שהיו סתירות בין גרסתה במשטרה ובין עדותה בבית המשפט ביחס לעיתוי של אותם אירועים, ולאור זאת וההלכות שהתגבשו מאז, נראה שראוי היה לתעד את דברי המתלוננת בזמן אמת ולא להסתפק בהפנייתה למשטרה להשלמת חקירה. למרות האמור, בסופו של יום נראה לי שלא נפגעה בכך הגנת הנאשם, הסתירות שנמצאו ביחס לעיתוי של אותם אירועים נבעו מהזמן שחלף, ולא נראה לי כסביר שהיו נוצרות סתירות כאלה בין מועד הראיון והחקירה המשלימה במשטרה שהתקיימו באותו יום.

מכל מקום גם לסתירות שנמצאו ניתן הסבר סביר כאמור לעיל, הפרקליט שערך את הראיון נתן מכתב הבהרה בו הבהיר שהוא עיין באותה עת בחקירה המשלימה ומצא אותה מתאימה לדברים שנמסרו לו בראיון, ולאור זאת נראה לי שלא היה בנסיבות העניין באי עריכת תיעוד על ידי הפרקליט בזמן אמת כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

גרסת הנאשם

גרסת הנאשם נראית לי בלתי סבירה ובלתי מהימנה, היא רצופה בסתירות ובאמירות שאינן אמת, ועומדת בסתירה לעדות המתלוננת ויתר הראיות ובאמירות שאינן אמת.

באמרתו של הנאשם מיום 23.8.12(ת/2), אמר הנאשם שלאחר ביצוע ההפלה, המתלוננת הייתה נכנסת להיסטריות והוא ואמו החליטו שהיא צריכה לעבור להוריה שלה במהלך השבוע, ותהיה אצלו בסופי שבוע בימי חמישי, שישי ושבת. לאחר מכן הייתה תחושה של התקררות ביחסים והיא ביקשה לקחת פסק זמן בקשר ביניהם והייתה מתחמקת מאוד, אך לאחר שנודע לו על כך שהייתה עם חברתם המשותפת פ במסיבה והשתכרה, הוא התקשר אליה, אמר לה שהוא סומך עליה שלא בגדה בו והיא אמרה לו שהיא אוהבת אותו, וקבעו שתגיע למחרת לביתו, למחרת הגיעה לביתו, הכל היה בסדר, קיימו יחסי מין בהסכמה, יצאה מהבית ואמרה שתבוא אליו בלילה שתמיד רצו לעשות שחיה לילית, משלא הגיעה בערב, התקשר אליה כ-17 פעמים ולא היה מענה.

בגרסה זאת הנאשם אינו מזכיר את העובדה שאינה שנויה במחלוקת, עליה העידה המתלוננת, שבמהלך האירוע באותו יום הוא נתן לה כאפה, ורק כשנשאל בהמשך עדותו אם באותו יום משך אותה לביתו ונתן לה כאפה חזקה בפנים, אמר: **"ממש לא הייתה לי כוונה לפגוע בה"**, לשאלה איך הוא מסביר שירד לה דם מהפה, אמר שיש לה שיניים של ערפד והיא נוהגת לנשוך את עצמה.

העובדה שהנאשם העלים את העובדה שנתן לה כאפה לפני שקיימו יחסים, מצביעה על כך שקיום יחסי המין לא היה כל כך נינוח כפי שהעיד תחילה, והוא רצה להרחיק את עצמו מהטענה ששכב אתה בכוח. ההסבר של שיני ערפד ושהיא גרמה חתך לשפה שלה, אינו נראה לי סביר ומהימן, אינו מתיישב עם דברי הנאשם עצמו ואינו מתיישב עם עדות אחותה של המתלוננת, לה סיפר הנאשם על אותה כאפה, שנראית לי סבירה ומהימנה.

בהמשך, כאשר נשאל האם המתלוננת אמרה לו שהיא לא רוצה לשכב אתו, אמר שאינו יודע, אך הוא זוכר היטב שהיא התנפלה עליו ונישקה אותו. על פי גרסת הנאשם, שהכל היה נינוח, היה מתבקש שהנאשם יכחיש באופן ספונטני וברור את הטענה שהוא שכב אתה בכוח. התגובה שאינו זוכר מעוררת סימן שאלה בקשר לכך.

גרסת הנאשם שהמתלוננת באה אליו הביתה, קיימה אתו יחסי מין בהסכמה, ואמרה לו שתבוא אתו בלילה לשחייה לילית, ובאופן פתאומי, באותו יום, תלך להתלונן על אונס במשטרה, אינה נראית לי סבירה ומהימנה. טענתו של הנאשם שהיא באה אליו רק כדי ליהנות מיחסי מין ולאחר מכן להגיש נגדו תלונה במשטרה, נראית לי דמיונית ומופרכת, אין זה הגיוני שהמתלוננת שהחליטה להגיש תלונת שווא נגד הנאשם, תלך אליו הביתה רק כדי ליהנות מיחסי מין, ומיד לאחר מכן, תלך להגיש נגדו תלונה במשטרה.

בהמשך האמרה כשנשאל אם באותו יום הוא משך אותה לביתו בכוח ונתן לה כאפה חזקה בפנים, אמר: **"ממש לא הייתה לי כוונה לפגוע בה"**. בדבריו אלה יש משום ראשית הודיה, בכך שהוא לא הכחיש שנתן לה כאפה חזקה, אלא רק טען שלא הייתה לו כוונה לפגוע בה.

הטענה שלא הייתה לו כוונה לפגוע בה נראית לי בלתי סבירה, הסברו של הנאשם שמדי פעם נותן לה כאפות כדי להרגיע אותה נראה לי מופרך ומצביע על אופיו האלים של הנאשם ועל התייחסותו החפצונית לבת זוג, בכך שהוא מתייחס אליה כאל חפץ, ומרשה לעצמו לתת לה מדי פעם כאפות כדי **"להרגיע"** אותה.

גרסה זאת אינה נראית לי סבירה ומהימנה, ואף לו היה כך הדבר, דבר שאינו נראה לי כאמור, הנאשם לא היה רשאי לעצום את עיניו, להכות את בת זוגו לפני קיום יחסי מין ולטעון שהדבר היה בהסכמה, כדי **"להרגיע"** אותה, ולא הייתה לו כוונה לפגוע בה.

גם ההסבר שיצא לה דם כי נשכה את שפתיה אינו נראה לי סביר ומהימן, בתגובה זאת של הנאשם שלא הייתה לו כוונה לפגוע בה למעשה יש ראשית הודיה בכך שכתוצאה מהכאפה יצא לה דם מהפה, דבר המצביע על עוצמת המכה ושולל את הסברו של הנאשם שמדובר במכה קלה שנועדה "להרגיע אותה".

גם התייחסותו למתלוננת שהיה צריך לתת לה כאפה ביום האירוע האחרון בעקבות השמועות ששמע על התנהגותה במסיבה אצל פ, נראית בלתי סבירה ומצביעה על גישתו החפצונית כלפי המתלוננת. המתלוננת הייתה במסיבה הנ"ל לאחר שנפרדה ממנו, ולא היה רשאי לתת לה כאפה כדי "להרגיע אותה" או כדי "לעורר אותה", כפי שטען הנאשם.

סתירה נוספת קיימת בכך שהנאשם נשאל אם אמר לאחותו שהוא נתן סטירה למתלוננת, השיב בשלילה, בעוד שאחותו העידה על כך שהוא סיפר לה שנתן לה כאפה (ת/1).

בנוסף בעימות עם המתלוננת מיום 25.8.11 שעה 14:30 (ת/2), חזר על הטענה שביום האירוע הנטען לא יום האירוע שהוא נתן סטירה למתלוננת, הכחיש את הדבר ואמר שאינו יודע מדוע אחותו אמרה באמרה שהוגשה בהסכמה שהוא אמר לה שהוא נתן לה סטירה והצטער על כך.

לשאלת החוקר בעימות אם נכון שהוא נתן למתלוננת סטירה חזקה ואיים עליה באגרוף על מנת שתשכב אתו, אמר: **"איך שזכור לי הדבר לא היה נכון"**. לו היה אמת בדברי הנאשם שהכל היה נינוח ובהסכמה, היה מתבקש שהנאשם ישיב באופן ודאי ומידי שהדברים אינם נכונים, ולא באופן ספקני בביטוי: **"איך שזכור לי"**.

כמו כן נמצאה סתירה בדבריו בעימות ובעדותו שאחותו נ. ראתה את המתלוננת ביום האירוע ואמרה לה שלום, בעוד שאחותו העידה שלא ראתה אותה (ת/1).

בשיחה בין המתלוננת והנאשם בעימות כשהם היו לבד בחדר, שאלה המתלוננת את הנאשם על מה הוא ביקש ממנה סליחה אם לא עשה דבר, והוא השיב: **"על כל הדברים האלה שאת ואני היינו רבים בגללו שהיינו יחד בערב"**. דבריו אלה של הנאשם אינם מתיישבים עם טענתו שהכל היה נינוח באותו ערב.

גם באותה שיחה הוא שב ומכחיש שנתן למתלוננת כאפה, בעוד שלאחותו הוא סיפר שנתן לה סטירה והצטער על ובעדויות נוספות אישר את הדבר כאמור.

בהמשך אותה שיחה אמרה לו המתלוננת שהיה נותן לה כאפה והשפה שלה הייתה מתנפחת, ובתשובה לכך אמר לה שלא נתן שום כאפה וביקש שתראה לו סימן לכאפה, לו היה נכון ההסבר שנתן בעדותו שהנפחות בשפה הייתה מנשיכת הלשון, היה מתבקש שיגיד לה את הדבר ולא היה מבקש שתראה לו סימן לכאפה.

בהמשך אותה שיחה בעימות אמרה לו המתלוננת על מקרה שנתן לה כאפה ואמר לה לקחת את הדברים שלה ועל כך שבכתה ואמא שלו דברה אתו על כך. על כך אמר הנאשם שזה לא קשור. גם כאן הנאשם לא הכחיש את הדברים אלא אמר שזה לא קשור, ובכך יש ראשית הודיה בדברים.

באמרה מאוחרת יותר מיום 25.8.11 שעה 14:57 (ת/2א), אמר שלפני ששכבו היה להם ויכוח, שהיא נכנסה להיסטריה והוא נתן לה סטירה חלשה וסיפר על כך לאחותו נ. ואמר לה שהוא לא מרגיש טוב עם זה, כאשר נשאל למה הכחיש קודם את הדברים, אמר שהוא חשש והתבייש להגיד שנתן סטירה לבחורה. בהמשך נשאל למה שהמתלוננת תשכב אתו לאחר שהתווכחו ונתן לה סטירה והשיב שאחרי הסטירה ישבו ברוגע והשלימו (עמ' 2 ש' 8-1).

ביחס לאותה סטירה אישר גם בעדותו בבית המשפט שבאותה שיחה היא נכנסה לפאניקה והוא נתן לה סטירה בתנועה סיבובית "שתתעורר", לאחר שהכחישה שהייתה במסיבה אצל פ.

נראה לי סביר, שרק לאחר שהעמידו אותו בפני העובדה שהוא סיפר לאחותו שהוא נתן לה סטירה והוא אמר לאחותו שהוא הצטער על כך, והבין שיש ראיות מהימנות בקשר לכך, הנאשם נאלץ להודות בכך שנתן לה סטירה, תוך ניסיון לתרץ את הדבר בנימוק בלתי שמדובר ב"סטירת הרגעה". גם הטענה שהם התפייסו לאחר הסטירה והכל היה רגוע, אינה מסבירה מדוע הוא אמר לאחותו שהוא מצטער על כך, ומדוע שהמתלוננת תלך להתלונן באותו יום אם הכל היה רגוע.

כמו כן אישר בעדותו בבית המשפט שבסכסוך שהיה להם לאחר ההפלה נתן לה "סטירה כזאת סטירת הרגעה", ובהמשך לשאלה למה הם נפרדו אמר שזה היה לדעתו בגלל הסטירה הזאת. בכך הודה הנאשם פעם נוספת שנתן לה סטירה בניגוד לאמרתו הראשונה בה הכחיש את הדבר בתחילת האמרה, וכאמור הסברו שמדובר בסטירת "הרגעה" אינו נראה לי סביר והוא מעיד על אישיותו ודרך התנהלותו האלימה כלפי המתלוננת.

בהמשך החקירה ביום 29.8.11, כאשר נחקר הנאשם על האירועים הקודמים, האוראלי והאנאלי סירב להשיב למרבית השאלות. בקשר לכך לא ניתן הסבר מניח את הדעת ויש בכך משום כבישת עדות, וכדי להשליך על מהימנות עדותו.

בקשר לכך טען בעדותו בבית המשפט, כי הוא שמר על זכות השתיקה, הואיל והחוקר לא הביא לו עורך דין שיוכל להתייעץ אתו בפרטיות. בקשר לכך העיד החוקר אמנון גנאור שניתנה לעד אפשרות להתייעץ עם עורך דין, כפי שמופיע באמרה, ניתנה לו אפשרות להתקשר עם עורך דין והוא שוחח עם עורך דינו, ויום לפני כן היה בהארכת מעצר ויכול היה לשוחח עם עורך דינו (עמ' 94). הנאשם הודיע בחקירתו כי הוא שומר על זכות השתיקה ולא פנה מאוחר יותר לחוקרים בבקשה למסור את גרסתו בקשר לכך. נראה לי שהנאשם רצה להימנע ממסירת גרסה ביחס לאותם אירועים בטרם יעמדו לעיונו כל הראיות על מנת להתאים את גרסתו לכך.

בכך יש כדי לחזק את גרסת המתלוננת ביחס לאותם אירועים.

בעדותו בבית משפט כאשר נשאל אם היה מכה את המתלוננת אמר:

"אני לא יודע אם אפשר לקרוא לזה סטירה מה שהיה, כי היא נכנסה להיסטריה, ו... בחורה כמו שהיא בהריון, יש לה, לא יודע, נגיד בן זוג שלה, או לא מסכים אתה, היא נכנסת לתסביכים כל מיני, דכאון, היסטריה, זה באופן כללי כל בחורה בהריון, כשבן זוגה לא מסכים אותה בחורה אני חושב, לכן, בגלל ההיסטריות האלה בחורה נכנסת צריך לעשות איזה מעשה כדי להרגיע אותה, שהיא תתעורר שזה לא כך כמו שהיא חושבת, לא מתאים כרגע ילד, שהיא רואה איך אנחנו חיים, וזה לא מתאים".

ביחס לסכסוך שהיה ביניהם לאחר ההפלה אמר:

"מה יכולתי לעשות, בן זוג שלי נכנסת ללחץ, למצב של קריזה ממש, אני לא יודע, אני לא רגיל לראות דברים כאלה, וממש אדם שממש נפגע ממהו, ואחד לא אוהב אותי ואני לא רוצה לראות אותך, ועכשיו אתה גם

מגרש אותי מהבית וכל הזמן שהיית איתי אתה משקר לי, וכל זה בצעקות, מה אני יכול לעשות, להגיד לה תירגעי, אז עשיתי לה ככה כאילו תירגעי (מדגיש תנועת הנפת יד וסיבוב של כף יד)

ובהמשך(עמ' 133-134), לשאלה אם נתן לה סטירה כמו שאמר קודם אמר:

"סטירה? עוד לפני שבכלל צעקה, גם לא הייתי אומר שזה סטירה, כי זה היה "תתעוררי" כזה, באותו רגע לא הייתי קורא לזה סטירה, מה עכשיו פאניקה, אני יודע מה היה במסיבה, תעני נכון וזהו, בסדר אני אצטרך לחיות עם זה, אבל אני יודע מה היה שם, למה לשקר לי?"

כשנשאל אם נתן לה מכה בלחי עם היד שלו, אמר "כן, סטירה, כן".

בהמשך אמר שבשיחות הטלפון אמר לה שהגיעה לה הסטירה (עמ' 134), בהמשך אמר לגבי הסטירה שהיום הוא מבין שזאת סטירה אבל באותו זמן חשב שזה "תתעוררי" (מדגים סיבוב של כף היד עמ' 135), "זה לא שאני מסובב את הפנים שלה, אלא שהיד מסתובבת אז אולי האצבעות פגעו בה".

בהמשך אמר: "אני גם הבנתי את הטעות שלי שאולי הייתי אגרסיבי יותר עם היד שסובבתי".

בכך יש גם כדי לסתור את דבריו בחלק מאמרותיו בהן הכחיש שהכה בכל דרך שהיא את המתלוננת וגם כדי להצביע על אישיות האלימה ויחסו המזלזל והחפצוני למתלוננת, שהתבטא גם בכאפה שנתן לה לפני שקיים עם המתלוננת יחסי מין, דבר שהוכחש על ידיו תחילה באמרותיו, וגם בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת.

עדות הנאשם בשנית לאחר הגשת תכתובת הפייסבוק:

במהלך הדיון ביקש הנאשם לאפשר לו להגיש תדפיסים של הפייסבוק שהגיעו לידיו בשלב של ראיות ההגנה.

התדפיסים ערוכים לפי שעון גריניץ' שלדברי הצדדים מתייחס לשעתיים לפני שעון ישראל:

במסמכי הפייסבוק מיום 19.8.11 (שעה : 03:45 גריניץ', : 05:45 ישראל עמוד 116 לגיליונות הפייסבוק) הנאשם כותב למתלוננת שתבוא לקחת טפסים של ההיריון שנשארו אצלו, הדבר תומך בגרסת המתלוננת שבאותה עת הם היו פרודים, ואינו מתיישב עם טענת הנאשם שהיא באה כדי להשלים איתו, בעוד שהוא כותב לה שתבוא לקחת את הטפסים.

במסך 74-76 עמוד 21 לגיליונות שהוגשו בקובץ של המתלוננת בשיחה שלה עם בשיחה מיום 19.8.11 (שעה 10:00 גריניץ', 12:11 ישראל), הוא רושם: "לא כפרה, זה הכל אך ורק, אך ורק עצמך, בחירה שלך, טעות שלך ולא שלי. לא אני זה שעשיתי אתמול טעות אלא את."

בכך יש ביטוי לאותו ויכוח על הכאפה, שאותה הכחיש הנאשם בחקירות הראשונות שלו, וכיום, אינה מוכחשת על ידיו, והטעות של המתלוננת לה טוען הנאשם, מתאימה לכך שהיא נפרדה ממנו והלכה לאותה מסיבה שבגינה כעס עליה ונתן

לה עוד כאפה ביום האינסוס.

בשיחה של הנאשם עם חברתם המשותפת ש מיום 19.08.2011 אומר הנאשם לש: **"ש, תראי, אם היא באמת חשובה לך אז דברי איתה ותכריחי אותה לבוא לדבר איתי למה אני לא יכול, כבר אני אותה אוהב, רציתי להתחתן איתה"**.

גם בכך יש ביטוי לכך שבאותה עת המתלוננת נפרדה ממנו כבר בגלל המכה ביום 14.8 כפי שהעידה המתלוננת, וביום 19.08, לפני אירוע האינסוס הוא מבקש להכריח אותה לבוא אליו, עובדה המצביעה על כך שהמתלוננת לא מוכנה לבוא אליו מרצונה, ויש בכך כדי לתמוך בגרסת המתלוננת שבאותה עת הם היו פרודים והדבר עומד בסתירה לגרסת הנאשם שבאותה עת לא היו פרודים והיא באה אליו ביום 23.08.2011 וקיימה אתו יחסי מין מרצונה.

הנאשם מנהל שיחה עם א ביום 20.8.11. **בעמ' 494** לגיליונות הפייסבוק, הוא אומר לה :

"פשוט התרגלתי אליה יותר מדי, ועכשיו קשה לי שהיא לא פה ... מרגיש משהו חסר לי כזה". הדבר מראה שכבר אז, לאחר ה-14.8 ולפני האירוע האחרון מיום-23.8, אין מדובר ביחסים תקינים כפי שטען הנאשם, אלא במצב שהמתלוננת לא פה, שקשה לו שחסר לו משהו. והוא לא משלים עם המצב הזה, עובדות המתאימות לגרסת המתלוננת שהם נפרדו והדברים לא מתאימים לגרסת הנאשם שבאותה עת היו עדיין בקשר.

בגיליונות הפייסבוק בעמ' 289 ביום 21.8.11, יומיים לפני האירוע האחרון והגשת התלונה כתב הנאשם : **"ימי רביעי, חמישי, שבת היא אצלי" ... "אחרי כמה ימים אני רואה הודעות - אוהבת אותך, לא יכולה בלעדיך, אני צריכה אותך, כיף לשמוע את הקול שלך" .. "יום אחרי זה, כאילו לא מכירה אותי"**,

בקשר לכך נראה שהדברים הראשונים שהיא אומרת שהיא אוהבת משקפים את המצב שהיה לפני הפרידה שהייתה באמצע חודש אוגוסט 2011, או שאף לאחר מכן, רצה הנאשם להציג מצג שהיא עוד אוהבת אותו, אף שנפרדה ממנו. הדברים שכאילו אינה מכירה אותו, התייחסו לתקופה שלאחר הפרידה, והם תומכים בגרסת המתלוננת שהיא נפרדה ממנו באמצע חודש אוגוסט 2011, בעוד שהנאשם לא היה מוכן להשלים עם הפירוד, ורצה להמשיך בקשר. הדברים עומדים בסתירה לדברי הנאשם שבאותה עת בין אמצע חודש אוגוסט ליום האירוע שהיה ב-23.08 הם עדיין בקשר. טענה זו של הנאשם אינה מתיישבת עם דבריו שנרשמו ב-21.08 שיום אחרי זה היא לא מכירה אותו.

בעמוד 293 לגיליונות הפייסבוק, בשיחה מיום 21.8.11, עם שרונה, הנאשם רשם: **"יום שישי היא השתכרה, התקשרה לידידה שלי, אומרת לה "אני לא יכולה בלעדיך, אני צריכה אותך, אני אוהבת אותך"**.

, ביום 21.8.11 שעה 02:42 (04:42 ישראל): הנאשם אומר לשרונה:

"נפרדנו אני והמתלוננת ... (הדגשה ב.א.) ביום ראשון ... עכשיו אני פה בלעדיה מנסה לשכוח אותה לאט לאט כל דבר בזמנו מה אצלך ."

הדבר תומך בגרסת המתלוננת שהם היו כבר אז, לפני אירוע האינוס האחרון בפירוד, כשהוא אמר במפורש שהם נפרדו, בניגוד לגרסת הנאשם שלא היו פרודים באותה עת, ובגלל זה היה צריך סיבה של טופס ההפלה כדי שהיא תבוא אליו.

בתאריך 23.08.11 14:16 (גריניץ', שעה: 16:16 ישראל), ש כתבה: **"חתיכת בן זונה מסריח, ... אתה התעללת באחות שלי ועל זה אני לא אסלח לך בחיים ... אני נשבעת לך זה לא ייגמר ככה. אם תיגע בה שוב ... אני אפרק אותך"** ועל כך אמר הנאשם שזה לא מכות, זה בסך הכל סטירה אחת. גם בכך יש כדי להצביע על גישתו האלימה, ועל כך שמדובר כאירוע אלים בניגוד לגרסתו.

שיחה זאת התקיימה לפי לוח הזמנים ביום האירוע של האינוס הנטען על ידי המתלוננת בשעה : 16:16 שעות ישראל, משמע אחרי אירוע האינוס וכשעה לפני תחילת חקירתה של המתלוננת במשטרה, בשים לב לכך שחקירת המתלוננת במשטרה החלה בשעה : 17:04, כך שעוד לפני השיחה הטלפונית שהייתה בין הנאשם לבין המתלוננת לאחר סיום החקירה שהסתיימה ב-17:45, היה כבר מודע הנאשם לכך שמערכת היחסים בינו לבין המתלוננת לא הייתה כה נינוחה כפי שהוא טען וכבר אז, חברתה של המתלוננת ש תוקפת אותו על כך שהוא פגע במתלוננת.. עובדה זאת תומכת בגרסת המתלוננת שלפני כן היה אירוע טראומטי מבחינתה ועומדת בסתירה לגרסת הנאשם שהדברים היו נינוחים.

בשיחה בעמ' 347 לגיליונות הפייסבוק מיום 23.8.11 (שעה : 16:10-גריניץ', 18:10-ישראל), עם ענת, הנאשם כתב:

"(שם המתלוננת) היתה נסערת, "בהמשך שכבנו, הבאתי לה סטירה, אבל, אה, על זה שככה התייחסה אליי",

לשאלה למה התכוון, אמר הנאשם שהוא התייחס למקרה שהיא הייתה היסטורית אחרי ההפלה ולא הייתה לו דרך אחרת.

הסברו של הנאשם שהוא התייחס לסטירה אחרי ההפלה אינו נראה לי סביר. ההפלה הייתה זמן רב לפני כן. ה-23.8.11 הוא יום אירוע האינוס הנטען, כאשר ביחס לאותו יום אישר הנאשם כי סיפר לאחותו נ. שנתן למתלוננת סטירה, כפי שהעידה גם המתלוננת. על כן הביטוי שנתן לה סטירה "על זה שככה התייחסה אליי", תומך דווקא בגרסת המתלוננת, שלא היה מדובר באירוע נינוח כפי שטען הנאשם, מתכתובת זו עולה שהיה אירוע עם הקשר שלילי מבחינת הנאשם (שכן הוא היה מתוסכל מהאופן שהמתלוננת התייחסה אליו) ונתן לה סטירה. שני יסודות אלו שעולים מן השיחה עומדים בסתירה מוחלטת לתיאור הנאשם בעדותו את אירועי אותו יום, כאיחוד רומנטי של שני אוהבים, ותומכת באופן ברור בגרסת המתלוננת כי היה אירוע קשה ושלילי.

בשיחה עם קלייד מיום 23.08.11 (שעה 17:30 גריניץ' ישראל 19:30), היינו לאחר השיחה הטלפונית שהייתה לו עם המתלוננת עם סיום החקירה שלה באותו היום, הוא אומר לקלייד :

"... זיינתי אותה וזהו אחי, איך שליויתי אותה לתחנה היא הגיעה לבית, עושה לי לא רוצה לשמוע אותך, לא לדבר אתה ולא כלום".

רישום זה כאמור אינו מתיישב עם גרסת הנאשם שמדובר במפגש נינוח ביום האינס הנטען. נראה כי הדברים שכתב הנאשם עצמו כי המתלוננת אינה רוצה לשמוע אותו ולא לדבר איתו מצביעים אף הם על אירוע שלא היה נינוח כלל כפי שטען הנאשם, והדברים תומכים בגרסת המתלוננת.

נראה לי שהדברים יכולים להתיישב ואף לתמוך בגרסת המתלוננת הביטוי "זיינתי אות", אינו משקף בהכרח יחסי מין בהסכמה, בייחוד לאור הדברים: "עושה לי לא רוצה לשמוע אותך... וחסמה אותי".

בשיחה ביום 23.8.11 (שעה 17:33 גריניץ' 19:33 ישראל) אומרת לו ש: "אל תשחק אותה תמים עכשיו הבנת אני ראיתי בדיוק מה עשית לה."

בתגובה לכך אומר לה הנאשם "אני אוהב אותה".

שיחה זו הייתה לאחר השיחה הטלפונית של הנאשם עם המתלוננת שהייתה בסמוך לשעה 17:45. הדבר מראה כי גם לאחר אותה שיחה טלפונית עם המתלוננת מנסה הנאשם להעמיד פנים בפני ש שהכל תקין והוא אוהב את המתלוננת, בעוד שש מטיחה בפניו את המצב כפי שמתאים לגרסת המתלוננת שלא ישחק אותה תמים והוא מבין בדיוק מה הוא עשה לה. הדבר מראה שהייתה סיבה לש לכעוס עליו על מה שעשה למתלוננת, והדבר תומך בגרסת המתלוננת.

כשנאמר לו שביום האירוע ב-23.8.11 אין כל מחיקה בפייסבוק בשיחות בינו לבין המתלוננת, אמר הנאשם שאם היו בודקים את זה ביום האירוע היו רואים שהייתה התכתבות והוא עומד על כך שהייתה התכתבות, אך לא ניתן הסבר מדוע לא נמצאו במסמכי הפייסבוק שהוגשו השיחות שנחקרו לטענת הנאשם. השיחה היחידה שאין חולק שלא נמצאה במסמכי הפייסבוק היא השיחה של המתלוננת שנעשתה מהמכשיר הנייד של המתלוננת למחשב של הנאשם, אך לא הוכח ששיחה זאת נקלטה במסמכי הפייסבוק שהוגשו.

ראיות נוספות

מ. - אחות המתלוננת

עדוּתה של אחות המתלוננת נראית לי סבירה ומהימנה, אף שיש לבחון אותה בזהירות לאור היותה אחות המתלוננת. אין מדובר בעדות כבושה, אלא בדברים עליהם העידה במשטרה ביום 25.8.11, יומיים לאחר האירוע. (נ/1), עדוּתה נתמכת בראיות נוספות. בעדותה יש כדי לתמוך ולחזק את עדות המתלוננת בכך שהיה דיווח מידי על האינס ובעובדות נוספות.

בעדותה אמרה שיום אחד, לפני האירוע האחרון, הנאשם התקשר אליה ואמר שהוא מביא את הבגדים של המתלוננת כי המתלוננת נסעה לקריית גת, שהם נפרדו, ולא לקחה את הבגדים שלה וביקשה שהנאשם יביא לה את הבגדים. הם נפגשו, הנאשם שאל את האחות "איך היא המתלוננת ומה אתה?" והיא אמרה לו שיעזוב אותה, שהם נפרדו ושישכח ממנה והוא השאיר את הבגדים והלך.

היא התקשרה למתלוננת ואמרה לה שהנאשם הביא נעליים וטרנינג והמתלוננת אמרה שאלה לא הבגדים שהשאירה אצלו, ואז הן החליטו לגשת יחד לדירה של הנאשם על מנת לקחת את הבגדים שנשארו אצלו.

למחרת היא התקשרה למתלוננת אך המתלוננת אמרה לה שהיא כבר נסעה לבד לבית של הנאשם, כאשר המתלוננת גרה בקרית גת, הנאשם גר באשדוד וגם האחות גרה באשדוד.

לאחר מכן המתלוננת התקשרה ואמרה לה שהיא הייתה אצל הנאשם, ועכשיו היא נוסעת למשטרה ולבית החולים, לשאלתה מה קרה, אמרה לה המתלוננת שהנאשם התחיל להרביץ לה, להביא כאפות ובסוף לקח אותה בכוח לבית שלו, שהיא לא צעקה כי הוא אמר שאם היא תצעק הוא יהרוג אותה, הוא לקח אותה לדירה שלו בכוח, הוריד לה בגדים והתחיל לעשות סקס בכוח, זרק אותה על המיטה והתחיל לאנוס אותה, לאחר שלא רצתה לקיים אתו יחסי מין. היא אמרה שהיא תיסע לרופא כי יש לה מכות בראש ובפנים.

האחות סיפרה עוד כי שבועיים לפני המקרה הנ"ל, המתלוננת באה אליה עם הנאשם והיא ראתה שהיה לה סימן והשפתיים שלה התנפחו וכששאלה אותה מה קרה, המתלוננת הסתכלה על הנאשם בפחד ואמרה "לא זה סתם", לאחר מכן היא התקשרה למתלוננת ושאלה אותה אם הנאשם מכה אותה, והיא אמרה שזה סתם, כיומיים לאחר מכן היא הסתכלה בפייסבוק וראתה שכתוב שהנאשם והמתלוננת לא חברים, אז היא דיברה עם הנאשם בפייסבוק ושאלה אותו מה קרה והוא אמר שהם כבר לא חברים, היא שאלה אותו למה הם נפרדו, ואז הוא הזכיר לה את המכה שהיא ראתה יומיים קודם לכן על שפתייה, ואמר שהוא נתן לה כאפה, כי אחרי שהיא עשתה הפלה היא הייתה בהתמוטטות עצבים, ובשביל "לאפס" אותה הוא נתן לה את המכה.

בכך יש כדי לתמוך ולחזק את גרסת המתלוננת שהיא נפרדה מהנאשם לאחר הכאפה שנתן לה שבועיים קודם לכן, וביחס לכך שמטרת הגעתה לבית הנאשם הייתה לקחת את הבגדים שנשארו אצלו. כמו כן יש בעדותה כדי להצביע על דיווח מיידי של המתלוננת לאחות על האינוס כאמור לעיל.

ביחס למערכת היחסים בין הנאשם והמתלוננת, העידה האחות כי הוא תמיד היה איתה ביחד ולא נתן לה ללכת לשום מקום, וכשהיא (האחות) עברה לאשדוד, היא אמרה למתלוננת שתבוא לבקר את ההורים, והמתלוננת אמרה שהנאשם לא מרשה.

גם בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת,

בחקירה נגדית נשאלה האחות למה לא סיפרה באמרתה במשטרה שהמתלוננת אמרה לה שהיא נפרדה מהנאשם בגלל המכות שהרביץ לה, ואמרה לשאלה אם הייתה עדה לאלימות, שאינה יודעת על מקרים נוספים וכשהיא דיברה אתה היא הייתה סגורה ולא רצתה לספר. כמו כן אמרה שהוא היה מרביץ לה והיא (האחות) הבינה שזה היה בזמן האחרון לפני שעשתה את ההפלה.

בכך יש גם תמיכה בעדות המתלוננת שהנאשם מנע ממנה קשר עם אחרים, היה קנאי לה והגביל אותה מאד.

א.- חברתה של המתלוננת

גם עדות חברתה של המתלוננת נראית לי סבירה ומהימנה, על אף שגם אותה יש לבחון זהירות, בהיותה חברה של המתלוננת. נזכור כי אין מדובר בעדות כבושה אלא בעדות עליה העידה ביום האירוע כשהייתה במשטרה יחד עם המתלוננת.

היא מסרה כי ביום האירוע, ה-23.8.1 המתלוננת התקשרה אליה כשהיא בוכה. ביקשה שתבוא אליה, והיא אמרה לה שהיא בעבודה, וביקשה שהמתלוננת תבוא אליה. המתלוננת באה אליה לעבודה בוכה. בכך יש כדי לתמוך ולחזק את עדות המתלוננת.

היא שאלה את המתלוננת מה קרה לה והיא סיפרה שהייתה אצל הנאשם בבית והוא העיף לה כאפה, היא עפה על השידה. המתלוננת הראתה לה "גולה" בראש מהמכה, ומשם הלכו למשטרה, ושם במשטרה שמעה כשהמתלוננת נחקרה שהנאשם אנס אותה. בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת ביחס לכאפה ולעוצמת הכאפה שגרמה לה לגולה במצח, וגם ביחס לאינוס, ולמצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר סיום המפגש עם הנאשם.

ביחס לדברים נוספים שהמתלוננת סיפרה לה, אמרה שבאותו יום שהם נפרדו, שבוע לפני אותו אירוע, היא אמרה לה שהנאשם העיף לה כאפה גם באותו יום, משמע כשבוע לפני שהיא באה אליו הביתה לקחת מהבית את הדברים.

בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת ביחס לאירוע הנ"ל.

באותו יום שהיא נפרדה ממנו וחזרה לעיר, היא פגשה אותה סוף סוף, כי לפני כן היה קשה לתפוס אותה בשיחה טלפונית, כי הטלפון היה תמיד אצל הנאשם, או שהוא עמד ליד המתלוננת כשהיא התקשרה אליה ולא הייתה יכולה לשוחח איתה.. בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת, שהייתה מבודדת והנאשם לא נתן למתלוננת להיות בקשר עם חברותיה.

ואמרה שכשהתקשרה בטלפון, הנאשם היה עונה והייתה מדברת אתה שתי דקות פעם בחודש.

פעם אחת כשהנאשם והמתלוננת היו יחד והם באו לעיר (קריית גת), היא הצליחה לתפוס אותה.

באותן שיחות המתלוננת אמרה לה שהכל טוב, כי היא לא יכלה לספר על דברים אחרים כשהייתה לידו.

לשאלה למה לא סיפרה את כל הדברים האלה במשטרה, אמרה שהראש שלה היה במה שקרה למתלוננת.

בקשר לחקירה במשטרה ציינה כי היא יצאה כשהמתלוננת התחילה לספר מה קרה לה ואמרה שהוא אנס אותה והרביץ לה, שהיא עפה על השידה, צילמו את הפצעים, ואז הוציאו אותה כי המתלוננת לא יכלה לדבר לידה.

על האירוע של הסטירה שהיה שבוע לפני האונס, המתלוננת סיפרה לה יומיים לאחר שחזרה לעיר, היא סיפרה לה שהם נפרדו ובגלל זה הוא העיף לה כאפה.

לשאלה ממתי ידעה על ההפלה, אמרה שזה היה לאחר האונס, כשהמתלוננת התמסטלה והיא סיפרה לה הכל.

כשנאמר לה שהיא שוחחה עם הנאשם בפייסבוק לפני אירוע האונס ב-19.8.11, ובאותה שיחה שמעה מהנאשם על ההפלה אמרה שאינה זוכרת שיחה כזאת ונראה לה כי השיחה בפייסבוק שהוצגה לה אינה שלה, כי לה הייתה תמונה בפייסבוק והדברים הרשומים במסמך שהוצג לה אינם זכורים לה.

בהמשך היא אמרה שהמתלוננת לא סיפרה לה שמי שמנע את הקשר אתה היה הנאשם, אך היא הבינה את הדבר

מהעובדה שכאשר הייתה מתקשרת למתלוננת אז הטלפון היה אצלו, או שהוא היה עונה.

לשאלה מדוע לא שאלה את הנאשם על כך שהוא לא נותן למתלוננת להתקשר אתה, אמרה שזה לא סקרן אותה כמו העובדה שהוא נתן לה כאפה.

הייתה סתירה בין עדות המתלוננת ובין עדות החברה ביחס לכך שהמתלוננת אמרה שהיא ספרה לחברה על האונס לפני שהגיעו למשטרה, בעוד שהחברה אמרה שהיא ספרה לה על כך רק בתחנת המשטרה. בקשר לכך נראה לי שאין מדובר בסתירה מהותית.. סביר להניח שהחברה לא התמקדה בשאלת העיתוי - מתי ספרה לה המתלוננת על האונס, אם זה היה לפני שהגיעו לתחנת המשטרה או זמן קצר לאחר מכן בהגיען למשטרה, ולא זכרה את הדבר, ונראה לי סביר הסברו של החוקר - רס"מ נחום מליחי שגבה את עדות המתלוננת, שהחברה הייתה איתה בחדר החקירות בשלב השיחה המקדימה עם המתלוננת, שאז ספרה המתלוננת על האונס, ובעת שהתחיל החוקר בגביית העדות, יצאה החברה מחדר החקירות, אך אין להסיק מכך שהייתה נוכחת בכל החקירה. נראה כסביר שהחוקר היה מודע לאבחנה בין שני חלקי החקירה, והקפיד על כך שהחברה לא תהיה נוכחת בשלב של גביית העדות, להבדיל מהשלב של תחילת השיחה, שגם בקשר לכך ראוי היה להקפיד על הפרדה, אך לא היה בכך בנסיבות העניין כדי להחליש את עדות המתלוננת, או את עדות החברה.

אחות הנאשם נ.

ביחס לאחות הנאשם הוגשה תחילה אמרתה בהסכמה כראיה מטעם התביעה. באמרתה אמרה שבבוקר האירוע הייתה בחדרה ושמעה את הנאשם והמתלוננת נכנסים הביתה, שמעה את הקול של המתלוננת מחדרה בעת שהמתלוננת הייתה עם הנאשם בחדרו, כשיצאה מהבית השעה הייתה 11:45, אך לא ראתה את המתלוננת. כמו כן אמרה שהחדר של אמה מפריד בין חדרה ובין החדר של הנאשם. בנוסף, אמרה שלא שמעה צעקות, שהיה טון רגיל, והיא הייתה בבית כעשר דקות - רבע שעה לאחר שהנאשם והמתלוננת נכנסו ולאחר מכן יצאה וחזרה באותו יום בשעה 18:20. הנאשם אמר לה שהוא נתן כאפה למתלוננת, שהוא יודע שזה לא היה בסדר והתחיל לבכות, כי המתלוננת נתנה לו להבין כי היחסים חזרו להיות בסדר, וכשהוא התקשר אליה אמרה לו שלא יתקשר אליה יותר וניתקה את השיחה. בהמשך אמרה שאינה מאמינה שהוא אנס אותה.

למרות שבשלב ראיות התביעה הוגשה אמרתה במשטרה בהסכמה, כאמור לעיל, זומנה העדה פעם נוספת בשלב ראיות ההגנה, ביום 15.7.13, על מנת להתייחס לשאלות שלא נכללו באמרתה.

בעדותה הנוספת אמרה שהמתלוננת הייתה תמיד בקשר עם אחותה, היא הבינה ממנה שלהורים שלה לא אכפת שהיא מתגוררת אצל הנאשם, שהם לא ביחסים טובים, שהיא מעדיפה לא להיות בבית הוריה אלא אצלם, החברות שלה היו באות אליהן באופן חופשי כשהיא הזמינה אותן, יש לה טלפון, יש לה פייסבוק, תמיד ישבה במחשב והתכתבה עם חברים בפייסבוק.

המתלוננת לא עבדה, היא רצתה להיות בבית. כשהנאשם היה בצבא היא ניצלה את הדבר כדי לצאת, בלילות, הייתה יוצאת עד שעות מאוחרות. כשהיה בצבא הם התווכחו על משהו, כי יצא לה להשתכר בבית של ידידים, והיא ניסתה לגרום לו לקנא, אבל זה היה בסוף היחסים. הנאשם היה נותן לה לצאת אבל הוא לא אהב את זה שהיא יוצאת והוא כעס שהיא יוצאת.

לשאלה למה המתלוננת עזבה את הבית, אמרה שהנאשם התגייס, והיא, אחותה ואמא שלה היו אמורים לטוס לגרוזיה, אז היה מוזר שהיא תישאר אצלם לבד בבית. לכן אמא שלה והנאשם החליטו שהמתלוננת תחזור הביתה לתקופה שהם לא יהיו בבית, ואם הייתה רוצה היא הייתה יכולה לחזור לאחר מכן.

ביחס להיריון, לה נודע הדבר עוד לפני הנאשם, היא שאלה אותה אם היא תעשה הפלה והמתלוננת חיכה אליה, לאחר מכן, לפי מה שהבינה, המתלוננת והנאשם רצו לשמור את התינוק והיא אמרה לנאשם שאי אפשר לשמור את התינוק, ונראה לה שבאותו ערב הם סיפרו לאמא שלה.

בהמשך נאמר לה שבמשטרה נשאלה מה היחסים בינה ובין המתלוננת והיא אמרה שאף פעם לא דיברה אתה, כי הייתה עם הנאשם. היו להם שיחות ודיברו על הנאשם, על דברים של בנות, אבל זה היה רק כשהנאשם היה בצבא, ואז הן היו בבית יותר והתקרבו.

ביחס לדברי האחות במשטרה, הדברים הוגשו בהסכמה ויש לראות אותם כמוסכמים. ביחס לעדות המאוחרת, היא לוקה בכך שהיא עדות כבושה ולא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות, בייחוד לאור העובדה שהיא נחקרה במשטרה ולא העידה על אותם דברים. כמו כן יש לבחון את עדותה בזהירות לאור העובדה שיש לה נטייה טבעית להגן על אחיה, דבר המתבטא בכך שאמרה שהיא לא מאמינה שאחיה אנס את המתלוננת, בלי שתצביע על כל אינדיקציה לאמונה זאת, מה גם שבעת החקירה, ה-24.8.11 לא הייתה עדיין מודעת לרלוונטיות של כל פרטי עדותה, ולא הייתה לה סיבה לשקר בקשר לכך.

על כן הניסיון לקשור את העובדה שהמתלוננת עזבה את הבית לנסיעה לגרוזיה, אינו מסביר מדוע לא חזרה המתלוננת לבית הנאשם לאחר אותה נסיעה, ונראה שנימוק זה אינו הסיבה הדומיננטית לעזיבת המתלוננת. למעשה האחות לא הייתה מעורה בפרטי הדברים וקשה לסמוך על זיכרונה לאחר תקופה כה ארוכה. במצב זה נראה לי שלא ניתן לקבוע עובדות על יסוד עדותה ביחס לדברים הנוספים עליהן העידה.

בנוסף נראה לי שאף לו הייתה מתקבלת גרסת האחות המאוחרת, אין בכך כדי לערער או כדי להחליש את גרסת המתלוננת. האחות הייתה בבית בעת שהנאשם והמתלוננת היו בחדר של הנאשם, בין 10 דקות לרבע שעה, אין לדעת אלו דברים התרחשו באותו פרק זמן דווקא. כיום לא שנויה במחלוקת העובדה שלפני שהנאשם בעל את המתלוננת, הוא נתן לה כאפה חזקה דחף אותה לשידה וגרם לה לנפיחות של גולה במצח, ואת כל אלו האחות לא שמעה. המסקנה הנובעת מכך היא, או שהאחות לא הייתה אז בבית ועל כן לא שמעה את הדבר ויש בכך גם כדי להסביר מדוע לא שמעה דברים אחרים, או שהייתה בבית וכשם שלא שמעה את האירוע מסביב למכה הנ"ל, כך לא שמעה גם דברים אחרים. גם לדברי הנאשם המתלוננת בכתה במהלך האירוע בנסיבות שונות, וגם את הבכי הזה לא שמעה האחות, כך שלא הייתה לה סיבה לשמוע דווקא את הבכי של המתלוננת שהיה בעקבות האינוס. גם המתלוננת אינה טוענת שבכתה או שצעקה בקול רם, כך שלמרות שהוסכם שמדובר בדירה קטנה, אין חולקין על כך שחדרה של אם הנאשם הפריד בין חדרה של המתלוננת ובין חדרה של אחות הנאשם, כך שגם אם הייתה האחות בחדרה בחלק כלשהו של האירוע, לא הייתה שומעת דבר, כשם שלא שמעה דברים אחרים שהתרחשו לכל הדעת במהלך האירוע.

גם מסיבה זאת נראה לי שאין בעדות אחות הנאשם כדי להחליש את עדות המתלוננת.

אם הנאשם

ביחס לעדותה של אם הנאשם, נראה לי שאין בה כדי להוסיף דבר ממשי, שהרי לא הייתה עדה לאירועים השנויים במחלוקת. ביחס לעובדות נלוות, יש לבחון את עדותה בזהירות, בשים לב שמדובר באם הנאשם, בשים לב לנרטיב שלה מול הנרטיב של המתלוננת בקשר לכך, בשים לב לגישתה השלילית כלפי המתלוננת. בכך שהתגוררה בביתה ולטענת האם לא רצתה לעבוד והתנהגה בצורה פריזטית, בכך שנכנסה להריון אף שאמרה לה שהיא לוקחת גלולות למניעת הריון, בכך שלא רצתה בשלב הראשון לבצע את ההפלה, ובכך שטענה שבנה הנאשם אנס אותה.

אם הנאשם העידה ביום 5.2.13, שהיא אחות במקצועה, מפרנסת יחידה במשפחה, חיה עם בן זוגה ו-4 ילדים, הנאשם בן 19, בת שהינה בת 19, ילדה בת 11 וילד בן 9. המתלוננת התגוררה אצלם לדבריה שנה ו-3 חודשים, בערך. בהתחלה המתלוננת הייתה מגיעה אליהם מדי פעם, ולאחר מכן הבן שלה ביקש שתגור אצלם, והיא הסכימה, היא קיבלה אותה כמו הבת שלה, אך היא נראתה סגורה. במשך כל התקופה שהייתה אצלם היא עבדה אולי 3-4 ימים.

לאחר הגיוס של הנאשם המתלוננת המשיכה להתגורר אצלם, היא לא הייתה מרוצה מכך אך הבן שלה ביקש ממנה להשאיר אותה וגם היא אמרה שהיא לא רוצה לחזור לבית ההורים שלה והיא רוצה להישאר אצלם, אמרה כל הזמן שהיא רוצה להתגייס לאחר מכן אמרה שהיא רוצה לעבוד, היא עצמה ניסתה להסדיר לה עבודה בבית אבות, אך לא הייתה מעוניינת ולא עבדה. המתלוננת אמרה לה שהיא משתמשת באמצעי מניעה, שהיא לוקחת גלולות.

יום אחד הנאשם והמתלוננת הגיעו הביתה בשעות הבוקר והנאשם הראה לה את האולטרסאונד, היא קראה למתלוננת ושאלה אותם איך זה קרה, היא אמרה לה שהיא שכחה מספר ימים ולא לקחה גלולות. האם שאלה אותה מה היא מתכוונת לעשות ואם הודיעה להוריה ואחיותיה, היא אמרה שלא סיפרה לאף אחד, ושהיא מתכוונת לעשות הפלה. האם אמרה למתלוננת שאם היא מערבת את המשפחה שלה זה בסדר, שהם יתמכו ויעזרו, אך היא (אם הנאשם) לא לוקחת שום אחריות עליה. היה עוד מקרה אחרי הגיוס של הנאשם, שהיא הייתה צריכה לנסוע לגרוזיה עם הילדים הקטנים ואמרה שהמתלוננת צריכה לחזור לביתה, כי בן הזוג שלה לא רוצה שהיא תישאר בבית בעת שהיא נוסעת, המתלוננת אמרה שהיא לא רוצה לעבור להורים שלה, היא בכתה, ואמרה שהיא רוצה להישאר בבית כשהנאשם מגיע כשהוא בצבא. לשאלה למה אינה רוצה לחזור להוריה, התחמקה מתשובה ואמרה שאבא שלה כועס עליה.

ביחס לדברי המתלוננת שהנאשם לא נתן לה לצאת בלעדיו ומנע ממנה קשר בפייסבוק עם חברותיה, אמרה האם שהדברים אינם נכונים. הנאשם אמר לה שאחות המתלוננת עברה לאשדוד ומעכשיו כל בוקר היא תהיה איתה, לא הייתה כל הגבלה, היא הייתה הולכת לים.

לשאלה אם ראתה במהלך התקופה מצוקה של המתלוננת, של מישהי שכרגע אנסו אותה, אמרה שלא, שלא ראתה סיבה שלא טוב לה בבית, להיפך, לשאלה מה גרם לדעתה לפיצוץ היחסים בין המתלוננת והנאשם, אמרה שמה שהיא יודעת, שכאשר המתלוננת עברה לגור מהבית שלהם לבית הוריה, זה בא ממנה, והמתלוננת רצתה להתנקם בה, כי היא (העדה) הייתה הסיבה העיקרית שהיא יצאה מהבית, שכן דרשה שתעזוב את הבית כי לא הייתה מוכנה יותר. המתלוננת לא רצתה לעזוב את הבית, היא עזבה בניגוד לרצונה, ואמרה שהיא תעשה הכל ושהוא יצא מהצבא ואמרה לה: **"את עוד תראי"** (פרוטוקול מיום 5.2.13).

באמרתה מיום 26.8.11 נשאלה האם מה קרה לפני חודש בערך כשראתה את המתלוננת בוכה בסלון, היא אמרה שהיא יושבה בסלון וסיפרה (מי סיפר למי?) אך אינה זוכרת. לשאלה אם היא שאלה את המתלוננת והיא אמרה שהנאשם נתן לה סטירה אמרה שאינה זוכרת.

הסברה של אם הנאשם שהמתלוננת מעלילה על בנה עלילת אינוס כדי להתנקם בה אינו נראה לי סביר ומהימן. הסבר זה אינו מעוגן בכל ראייה פרט לתחושת האם וגרסת הנאשם שאינה נראית לי סבירה ומהימנה כאמור, והיא מנוגדת לגרסת המתלוננת ולראיות החיזוק האמורות שנראות לי סבירות ומהימנות.

טענת האם שאינה זוכרת את האירוע בו ראתה את המתלוננת בוכה והיא סיפרה לה שהנאשם היכה אותה, אינה נראית לי סבירה ומהימנה. אין זה סביר שהאם לא תזכור אירוע כזה, ובסופו של דבר, גרסת המתלוננת שהנאשם היכה אותה הוכחה כנכונה, בעוד שהכחשת הנאשם בשלבי החקירה הראשונים הובררו כבלתי נכונים. ביחס לטענה שהאם ביקשה ממנה לעזוב את הבית בגלל הנסיעה לגרוזיה, הטענה אינה נראית לי סבירה, הואיל ואין בכך כדי להסביר מדוע המתלוננת לא חזרה לבית לאחר הנסיעה לגרוזיה. נראה לי שיש להעדיף את גרסת המתלוננת שהיא עזבה את בית הנאשם על רקע הסכסוכים והמכות שהגיעו לשיאם באירוע המכה בשפתיים כשבוע לפני האירוע האחרון, שלגביו אמרה לה אחותה ט. שהיא לא צריכה להישאר עם בן זוג אלים שמכה אותה.

ולריה- שכנה של הנאשם

העדה אמרה שהיא שכנה של הנאשם, העידה כי ראתה את המתלוננת כל הזמן יוצאת בלילה, בבוקר ובצהריים. ביום שהנאשם נעצר ראתה אותם, את הנאשם והמתלוננת באים לבית בבוקר בסביבות 10:00 - 11:00. מחובקים כמו שהיא ראתה אותם כל הזמן. הם נכנסו לבית, הוא החזיק לה את התיק וחיבק אותה, הם התחבקו, התנשקו, לאחר שעה שעתיים ראתה אותם יוצאים כאילו כלום לא קרה, הוא החזיק למתלוננת את התיק, חיבק אותה והלך אתה יד ביד, ליווה אותה לתחנה המרכזית או לאוטובוס. לא ראתה אותו כמה ימים ואז נודע לה שהוא נעצר.

כשהנאשם היה בצבא הייתה רואה את המתלוננת יוצאת הרבה בסביבת הבית, לא עבדה, כל הזמן עלתה אליה וביקשה סיגריות.

בחקירה נגדית אמרה שהיא בת 19, התגייסה לצבא, לפני כן עבדה, למדה עם הנאשם בבית ספר עמל, סיימו ללמוד שנה לפני כן. .

היא הבינה שהוא ליווה אותה לתחנה מרכזית כי הוא החזיק תיק גדול. היא חברה טובה של הנאשם והוא כל הזמן היה אומר לה שהוא הולך לפגוש את המתלוננת בתחנה המרכזית או שהוא מלווה אותה לתחנה המרכזית. כל הזמן הייתה נוסעת לבקר את ההורים. כשהוא היה בצבא הייתה אומרת שהיא נוסעת אליהם, זה היה בערך פעם בשבועיים, אינה בטוחה, זה מה שהייתה רואה, הייתה רואה אותה יוצאת והייתה אומרת שהיא נוסעת לבקר את אמא שלה, היא הייתה רואה אותה חוזרת מבילויים עם ריח של אלכוהול.

בהמשך אישרה ששוחחה עם הנאשם לגבי הדברים שהיא צריכה להגיד בדיון, הנאשם סיפר לה שמאשימים אותו באונס, אמר לה מה חשוב להגיד ומה לא חשוב להגיד. הסביר לה שחשוב שתסביר שהמתלוננת הייתה יוצאת ומבלה, לשאלה למה אמרה מיוזמתה שהמתלוננת הייתה יוצאת ומבלה ושותה אלכוהול, אמרה שזה לא הגיוני שהוא יכול לעשות דבר מה שמאשימים אותו באונס, כי הכל נראה פשוט מושלם, הוא לא אמר לה להוסיף דבר והיא אמרה את האמת.

לדבריה, בסמוך למעצר הנאשם היא נתנה תצהיר בעניין לעו"ד יוסף גגולה, הוא בא אליה לבית של אמא שלה, שאל שאלות והיא ענתה לשאלות. אמא של הנאשם הייתה נוכחת, הוא רשם דברים בכתב יד.

כשנאמר לה שהתצהיר מודפס והכניסו את הפרטים שלה בכתב יד והיא חתמה, אמרה שאינה זוכרת את הפרטים שהיו בדף כשחתמה. היא זוכרת שישבו, דיברו, הוא שאל שאלות והיא ענתה.

כשנאמר לה שעורך הדין בא עם תצהיר מוכן, הוסיף עליו פרטים והיא חתמה, אמרה שאינה יודעת, ובהמשך אישרה כי חתמה על משהו שהיה מוכן מראש.

בהמשך אמרה שכשראתה אותם זה היה אירוע רגיל, ולשאלה למה זכרה דווקא את היום הזה אמרה שהיו ממש שמחים, אינה זוכרת איזה יום בשבוע זה היה, אינה זוכרת מה לבשה המתלוננת, הנאשם לבש ג'ינס וגופיה, מה שהוא לובש כל הזמן.

היא זוכרת אותו יום שאמו אמרה לה שהיא דיברה איתו, והיא אמרה שהנאשם אמר לה שהמתלוננת באה אליו, שכבה איתו ואמרה לו שיחכה שיש לו הפתעה בערב, וזאת בעצם הייתה ההפתעה שעצרו אותו, היא סיפרה לה על כך 3-4 ימים לאחר מכן, ומאז לא ראתה אותו.

העדה מסרה תצהיר לעו"ד יוסף גגולה בו נרשם שביום 23.8.11 בשעות הצהריים המוקדמות זכור לה שראתה את הנאשם והמתלוננת, מתחבקים ומתנשקים.

לאחר בחינת עדותה מצאתי כי לא ניתן לסמוך על דבריה לפיהם ראתה את הנאשם והמתלוננת מחובקים ביום האירוע האחרון בעת שנכנסו ויצאו. בקשר לכך מדובר בעדות כבושה כאשר לא ניתן הסבר מניח את הדעת מדוע לא פנתה למשטרה בסמוך לתלונה על האינוס, בעת שנודע לה על כך, על מנת לנסות להפריך את תלונת המתלוננת. כמו כן נראה לי שמבחינתה, האירוע בין הנאשם והמתלוננת שהם נכנסים לבית הנאשם או יוצאים משם כשהם מחובקים, היה אירוע שגרתי ורגיל, שאותו ראתה פעמים רבות. השכנה למדה ועבדה במרבית התקופות הרלבנטיות, כך שלא הייתה הרבה בבית, לא ידעה בזמן אמת מתי נעצר הנאשם, ולא הייתה יכולה לדעת בעת שראתה את הנאשם והמתלוננת מחובקים שיש לכך חשיבות כלשהי בעת שראתה, יש לבחון את עדותה בזהירות בהיותה שכנתו של הנאשם ועדה מעוניינת בתוצאת המשפט, ולא ניתן לסמוך על זיכרונה ומהימנותה שהיא ראתה אותם מחובקים ביום האירוע דווקא.

ואדים

העד הינו בן זוגה של חברתה של אם הנאשם, העיד שאשתו אמרה לו בערב שהנאשם נעצר, ובאותו יום בסביבות הצהריים בסמוך לשעה 12:00, עצר ברח' הרצל באשדוד וראה את הנאשם מחובק עם המתלוננת, באזור התחנה המרכזית החדשה.

כמו כן, הוא העיד שהוא העסיק את המתלוננת כיום או יומיים, בשנת 2010, בחלוקת פליירים, ואמרה שאינה רוצה להמשיך בכך.

לדבריו, הוא היה באותו ערב בתחנת המשטרה ופגש את עורך הדין של הנאשם לפני שחקרו את הנאשם, ידע שהמתלוננת הגישה נגד הנאשם תלונה על מעשים שקשורים לאונס,

כמו כן, אמר שהוא הלך לתחנת המשטרה הואיל, ויש קרבה בינו לנאשם וצריך לעזור לחבר או חברה. הוא הלך לשם כדי לתת עדות במשטרה, אך עורך הדין מנע ממנו את הדבר. כמו כן, הוא סיפר על הדברים לעורך הדין, לאם הנאשם ולאשתו.

לאחר עיון בעדותו, נראה לי כי אין לקבל את העדות, ואין בה כדי לערער או להחליש את עדות המתלוננת. מדובר בעדות כבושה, העד העיד על עצמו שיש לו קרבה למשפחת הנאשם ושרצה לעזור להם. העובדה שהנאשם והמתלוננת הלכו מחובקים ברחבי העיר הייתה תופעה שגרתית, ולא ניתן לסמוך על דבריו שהוא זכר שהוא ראה אותם דווקא באותו יום כפי שהעיד.

לא ניתן הסבר לכך שלא מצא לנכון להעיד על כך במשטרה. לא הובאה כל ראיה לתמוך בעדותו, שהוא הגיע למשטרה על מנת לתת עדות ועורך הדין מנע ממנו את הדבר, ואין כל הסבר מדוע עורך הדין ימנע ממנו את הדבר, כאשר הוא טוען שיש לו עדות שיכולה להועיל לנאשם.

מחדלי חקירה

אכן מקובלות עלי טענות ב"כ הנאשם שהיו מספר מחדלי חקירה, בכך שלא נערכה תרשומת של ריאיון הפרקליטות, בכך שלא נתפסו ולא נבדקו המחשב של הנאשם ומכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, בכך שלא נערך ביקור בבית הנאשם, בכך שלא נחקרו השכנים, ובכך שלא נחקרו הורי המתלוננת, אך לא היה בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

לגבי הראיון עם הפרקליט הייתה לכך התייחסות בדיון בעדות המתלוננת ואין צורך להוסיף על כך.

ביחס לבדיקת המחשב, העידה המתלוננת שלא מחקה דבר מהמחשב של הנאשם, וגם בקשר לכך, אני מעדיף את עדותה על פני עדות הנאשם, מכל הנימוקים שפורטו לעיל. בנוסף, לא הובאה כל ראיה בקשר לכך, פרט לטענת הנאשם, ובסופו של יום לא הוכח שהייתה שיחה כלשהיא שנמחקה, לא נמצאו תימוכין לכך כלל בתכתובת הפייסבוק שהתקבלה בסופו של יום. ביחס לשיחה של המתלוננת ביום האירוע, מדובר בשיחה שהיא קיימה מהטלפון הנייד של המתלוננת למחשב של הנאשם, ולא הוכח שהיא הייתה צריכה להיות מתועדת בתכתובת של הפייסבוק. למעשה גם הנאשם מודה שהיא התקשרה אליו ביום האירוע האחרון והוא ירד למטה. על כן ברור שהייתה שיחה כזאת.

ביחס לכך שלא נערך ביקור בבית הנאשם, לא היה בכך כדי לגרום נזק להגנת הנאשם. המאשימה הסכימה שמדובר בדירה קטנה, אך כאמור אין לקבוע שאחות הנאשם אשר הייתה בבית בעת שהתרחשו דברים, הייתה חייבת לשמוע משהו חריג, וכאמור גם את הדברים בהם הודה הנאשם כמו בסטירה שהוא נתן למתלוננת, ונפילתה על השידה כתוצאה מכך לא שמעה אחות הנאשם את הדברים.

ביחס לאי חקירת השכנים, ע"י המשטרה לא הייתה התייחסות מטעם הנאשם לשכנים ספציפיים שניתן לחקור, ולא ניתן לקבוע שנגרם לנאשם נזק בקשר לכך.

לגבי אי חקירת הורי המתלוננת, הרי נחקרה אחות המתלוננת, שמן הסתם ידעה את אשר ידעו ההורים, להורים לא היה מה לחדש בעניין, ולא ניתן לקבוע שנגרם נזק לנאשם בקשר לכך.

חיזוקים לעדות המתלוננת.

נראה לי שיש להעדיף את גרסת המתלוננת שהינה סבירה ומהימנה ויש לה חיזוקים בכך שהייה דיווח מיידית על האונס לאחרונה, בכך שהתקשרה לחברתה שהלכה אתה למשטרה בעת שהייתה במצב נפשי קשה, כפי שהעידה החברה וגם בזמן החקירה כפי שהעיד החוקר שחקר את המתלוננת, בשיחה הטלפונית של הנאשם אליה במשטרה בה היא הייתה נסערת ובוכייה. ובדברי הנאשם בתגובה להטחת האשמה בו על ידה שיש בהם מעין ראשית הודיה בחבלה גופנית על גופה שנראית בתמונות, עליה העיד גם החוקר, אמנון גנאור. המצב הנפשי הקשה בו הייתה שרויה המתלוננת מיד לאחר המפגש עם הנאשם, עולה בבירור מעדויות כל מי שפגשו בה או שוחחו אתה בסמוך ליציאתה מדירת הנאשם: כך האחות מ., החברה א. והשוטר שגבה את עדותה וציין האמור במהלך גביית העדות ובמהלך השיחה הטלפונית עם הנאשם בעת שהייתה בתחנת המשטרה לאחר סיום החקירה, והכל כאמור בפירוט העדויות דלעיל. כמו כן אף במהלך עדותה בבית המשפט המתלוננת התקשתה בחלקים רבים להעיד על המעשים המיניים, בכתה ונראתה נסערת.

כבר נפסק לא אחת כי מצב נפשי יש בו כדי להוות חיזוק ואף לשמש ראיה עצמאית כגון ראיית סיוע, מקום בו הדבר נדרש וודאי שיש באמור כדי לחזק ולתמוך באופן משמעותי בעדות המתלוננת.

חיזוק לעדות המתלוננת מצוי גם בעדות אחת המתלוננת ביחס לנפחות בשפתיים שתואמת את גרסת המתלוננת ואת כך שהנאשם חשד במתלוננת, שהלכה למסיבה והתרועעה עם גברים, דבר שהרגיז אותו, ובכך היה מניע לאונס, בנוסף לעובדה שלא היה מוכן להשלים עם העובדה שהיא נפרדה ממנו והלכה להתרועע עם אחרים. לעומת זאת, גרסת הנאשם רצופה בסתירות ואי אמירת אמת וגם בכך יש משום חיזוק לגרסת המתלוננת, שכן מדובר בשקרים מהותיים כגון ביחס לכך שהם נפרדו עוד קודם לכן הנאשם הודה גם במעשי אלימות שקדמו לאירוע האחרון, וגם במעשי אלימות שהיו באירוע האחרון, אף שהכחיש את הדברים באמרתיו הראשונות, וגם בכך יש חיזוק לגרסת המתלוננת, הן ביחס לאירועים הקודמים והן ביחס לאירוע האחרון. כאמור החיזוקים המתייחסים לאירועים האחרונים משליכים ומחזקים את גרסת המתלוננת גם ביחס לאירועים הקודמים, ומכל הטעמים שצוינו לעיל יש מקום להרשעה גם באותם עניינים בהם עדות המתלוננת הינה עדות יחידה.

7. סיכום

הנאשם הואשם בכתב האישום בשתי עבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(א)(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1957, מספר עבירות של תקיפה, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק הנ"ל, ועבירה של אונס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק הנ"ל.

כפי שפורט לעיל, אני סבור כי המאשימה הוכיחה כנדרש על פי דין מעבר לכל ספק סביר, את כל המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום, כמפורט וכמצוין בעדות המתלוננת וראיות החיזוק האמורות, ומכל מקום עדות המתלוננת עומדת במבחן הנמקת ההרשעה על פי עדותה בלבד.

לאור זאת אני ממליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

ברוך אזולאי, שופט

השופט נתן זלוצ'ובר:

אני מסכים.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופט יעל רז-לוי:

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן אנו מרשיעים את הנאשם בשתי עבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(א)(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1957, מספר עבירות של תקיפה, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק הנ"ל, ועבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, יב' בשבט תשע"ה, 1 בפברואר 2015, במעמד הנוכחים.

יעל רז-לוי, שופטת

נתן זלוצ'ובר, שופט

ברוך אזולאי, שופט אב"ד